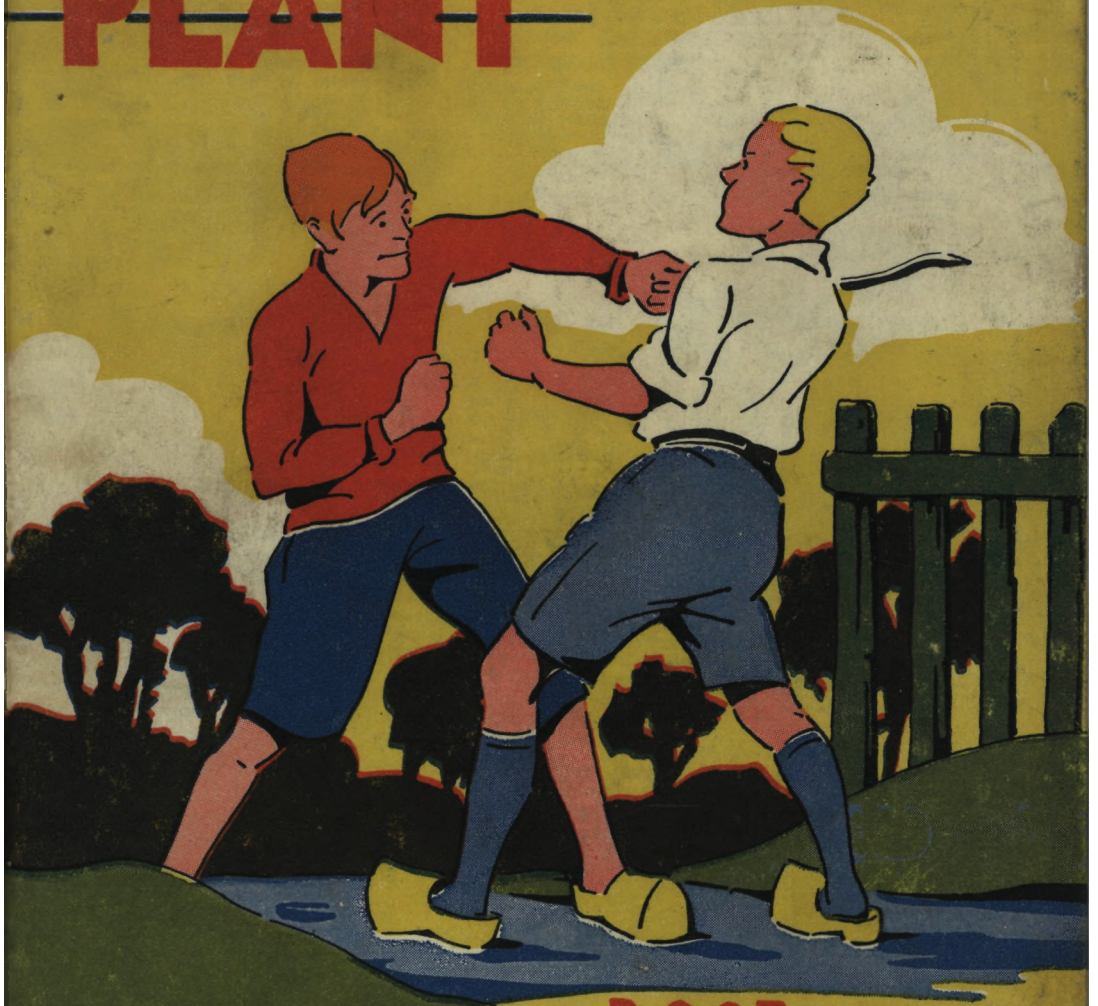

DE GEBROKEN PLANT

DOOR
M. ZUIDEMA

G.F. CALLENBACH N.V.

NIJKERK

De gebroken
plant

Met tekeningen van Lies Hendriks

TWEEDE DRUK

De gebroken
plant
door M. Zuidema

G. F. Callenbach N.V. - Uitgever - Nijkerk

1. EEN MOEILIJKE DAG

Kras, kras, kras te telkens een pen over het papier; . . .
af en toe een zucht. . . .

Dan was er de stap van den meester, die tussen de rijen doorliep en hier en daar een fout aanwees.

Z'n linkerschoen kraakte. Krak, krak, klonk het nijdig.

De derde klas had schrijfles. Om een beker koud water, was de regel waar ze mee bezig waren.

Telkens als hij aan het woordje water toe was, zuchtte Brammetje Brandsma. Het was zo warm, en in de gang was de pomp, je hoefde maar even een duw op den zwengel te geven, en een straal heerlijk koud water spoot uit den zwarten bek.

Vreselijk wat had Brammetje een dorst. Maar onder de les mochten ze niet de klas uit.

Ongemerkt keek hij het lokaal door, in de bank naast hem stopten ze juist een dropje in hun mond.

Uch, uch, kuchte Brammetje zachtjes om de aandacht te trekken, maar het lukte niet. Zo'n dropje was anders ook wel fijn.

Hè, nu even in de gang, een kommetje van je handen maken en dan lekker drinken.

Om een beker. . . . begon Brammetje een nieuwen regel, mooi dun en dik moest het en regelmatig, had de meester gezegd, maar de b en de k wezen ieder een verschillende richting uit.

Tengelengeleng! klonk plotseling de bel schel door de gang.

Uit was het met de rust.

Ergens ging een deur open en dicht, stemmen weerklonken, alle ogen gingen in de richting van het deorraampje. Doorwerken, jongens, maande meester, maar voorzichtig

gluurden ze nog opzij, er mócht eens iets te zien zijn.
Haastige stappen....? nee, de deur van de zesde ging open, dat was jammer.

Maar even later, weer die stappen en op hetzelfde ogenblik zagen alle ogen weer naar het raampje. Zou het nu....?

Het was de bovenmeester.

IJverig werkten de kinderen door, toch nieuwsgierig oplettend wat er wel gebeuren zou. Verbeelde Brammetje het zich, of had hij naar hem gekeken?

De meester was naar voren gelopen. Even stonden ze samen te praten.

Nu wist Brammetje het zeker. Allebei keken ze naar hem.

„Kom eens even hier, Bram,” wenkte de meester.

Verschrikt stapte Brammetje de bank uit.

Wat hadden ze gedaan voor schooltijd? Belletje getrokken bij vrouw Bos en....

„Ga maar even met mij mee.”

Heel kleintjes stapte hij achter den bovenmeester aan naar de gang, en.... daar stonden Bald en Mien ook.

Mien stond hard te huilen, met de punt van haar schort veegde ze de tranen weg.

Nu vertelde de bovenmeester ook aan Brammetje, dat Moeder plotseling erg ziek was geworden, er was een boodschap gestuurd, dat ze maar gauw thuis moesten komen.

O, wat schrok Brammetje! Maar hij wou niet huilen, want Bald deed het ook niet.

Maar Moeder ziek, hoe kon dat nu, en voor tweeën had ze nog gewoon met hen gegeten, nee daar begreep Brammetje niets van.

Bald en Mien hadden hun klompen al aan, zag hij en

toen schoot hij vlug door de gang om de zijne te halen. Hol klonk het geluid, toen hij naar de deur liep met z'n klompen al aan, door de lege gang, waar vreemd van achter de gesloten deur de stem van den meester uit de vierde doordrong.

Even later liepen ze op de middagstille straat.

Aan de zonzijde waren overal de gordijnen voor de ramen neergelaten; in een tuintje opzij van een huis stond een kinderwagen, waarover een tulen vliegenkleed.

Het was voor de drie op dit ongewone uur zo vreemd stil overal; een oud heertje, dat met een hondje wandelde, zag hen hoofdschuddend na. Weggelopen van school?

Al gauw kwamen ze uit de beklemming van de stille straten op den dijk.

Onder aan den waterkant, dicht bij het gras, lagen een paar werklieden te slapen, de petten diep over het hoofd getrokken.

Anders hadden ze er wel gauw een steentje op gemikt, maar nu draafden ze verder.

De klompen klikklakkerden klossend over de keien van den dijk, en met de kinderen danste de schaduw mee van bollende bloesjes en een wapperend rokje.

Voorovergebogen liepen ze. Balds kuifje, dat anders zo fier rechtop stond, hing nu met een slag naar beneden, telkens weer kroop er een volgend zweetdruppeltje langs, dat dan evenals zijn voorganger, op Balds sproetenneus dook en vandaar op z'n kieltje.

Over z'n schouder keek hij af en toe naar Brammetje en Mien, die vlak achter hem waren, en met een ruk van z'n hoofd beduidde hij dan, dat ze harder moesten lopen; op antwoord wachtte hij niet, maar klos klos gingen de klompjes achter hem, ze volgden dus nog.

Toch, al deden ze nog zo hun best, steeds kleiner werden de pasjes.

De vuisten gingen mee op de maat van de klompen, dan naar links, dan naar rechts.

Klos, klos, klos, o, wat ging het langzaam.

De druppels maakten een donkere vlek op Balds blauwe kieltje.

Het schreide in hem. Dat dit ook juist nú moest gebeuren, na vanmorgen.

Waarom had hij het ook gedaan, Moe had het immers al zo vaak verboden.

Hoe het eigenlijk gekomen was, dat begreep hij zelf niet.

Achter op het plaatsje, waar juist een paar matjes bij den muur lagen, had hij geprobeerd op z'n hoofd te staan; de azalea, die Moe pas bespoten had, stond er vlak naast en Moe had nog geroepen: „niet doen, Bald, straks gebeuren er ongelukken.”

Maar Brammetje had volgehouden. „Je kunt het toch niet, met je benen recht omhoog.”

Dat liet hij er niet op zitten, zo erg was het toch niet, hij zou heus wel oppassen, nog één keer, daar ging hij al, mét z'n benen recht omhoog!

Even had hij het volgehouden, en toen ineens . . . hoe het kwam dat wist hij nog niet, maar hij was omgetuimd, boven op de azalea, met z'n kroon van fijne knopjes.

Brammetje had een schreeuw gegeven.

Bald hoefde eigenlijk niet eens naar de plant te zien om het vreselijke te weten, hij had den stengel immers vóólen knakken.

Vóór hij overeind gekomen was, waren Moe en Mien al buiten; even had hij Moes verschrikte gezicht gezien, toen had hij niet meer op durven kijken. Het was ook zó vreselijk geweest!

O, waarom had Moe hem niet geslagen, héél hard desnoods, maar dat deed ze niet, alleen had ze geschreeuwd: „Maar Báld!”

„Valserd!” had Mien gehuild.

Bald zag het nóg, hoe Moe heel voorzichtig de plant optilde, terwijl de tranen over haar gezicht liepen, maar er was niets meer aan te doen, de sterke stengel, die de kroon droeg, was geknakt.

Radeloos was Bald geweest; hij had wel alles willen doen, als die plant maar weer heel werd, doch dat gebeurde niet.

Wáárom moest hij ook op zijn hoofd gaan staan, terwijl

Moe het verboden had; hij wist toch, dat de plant er vlak naast stond?

Op school was het geen ogenblik uit z'n gedachten geweest. Telkens weer zag hij Moe met de plant, waar ze altijd zo voorzichtig mee was, in haar arm.

Het was al drie jaar geleden, dat Moe haar gekregen had, het was toen nog maar een klein plantje.

Heel voorzichtig had Moe haar opgekweekt, al twee winters hadden ze haar over gehouden, het was al zo'n grote; er zaten weer veel knoppen in, en nu o, ze zouden nooit meer bloeien.

Bald kloste nog harder met z'n klompen op de keien. Hij kon het wel uitschreeuwen: wat wás hij toch een ake-ligerd. Moe was er altijd zo blij mee geweest. En nu was Moe nog ziek ook, het moest wel erg zijn, anders waren ze niet uit school gehaald.

Nieuwe angst deed hem weer harder lopen.

Na den dijk, die langs de binnenhaven liep, kwamen ze aan een zijweggetje, waaraan twee huisjes stonden, allebei met een kleinen tuin voor en achter. In het tweede huisje woonden ze zelf, in het eerste buurvrouw Glas.

Er was niets bijzonders te zien.

Onwillekeurig liepen ze wat minder hard. Mien had Brammetje een hand gegeven; „kom maar mee,” troostte ze, meer nog om haar eigen angst weg te praten.

Toen ze langs het raam kwamen, waar altijd de plant gestaan had, moest zij er ook ineens weer aan denken.

Ze was echt kwaad op Bald. Zo'n akelige jongen. Die mooie plant! maar nu had ze toch wel een beetje medelijden met hem, schuw keek ze naar zijn gezicht, het stond zo strak.

Op hun tenen liepen ze achterom, de keuken binnen, waar niemand was; in de kamer hoorden ze stemmen.

Heel zachtjes deden ze de deur open. Wat was dat nu? Moe zat in haar Zondagse zwarte japon, in haar eigen stoeltje, buurvrouw was druk bezig een koffertje in te pakken.

Beduusd bleven ze bij de deur staan. Moe was erg ziek, had meester gezegd, en nu zat ze daar zo gewoon, hoe kon dat nu?

„Dag jongens,” zei Moe zachtjes.

„Dag” fluisterden Mien en Brammetje terug. Bald zag alleen maar het lege tafeltje, hij kón niets zeggen.

„Ik dacht,” begon Mien, maar buurvrouw duwde ze de kamer uit.

„Kom maar mee.” Ze volgden haar alle drie naar de keuken.

„Ik dacht, dat Moe ziek was?” vroeg Mien nu aan buurvrouw.

„Is ze ook;” een beetje ruw kwam het er uit. Bald had wel gezien hoe akelig Moe er uit zag.

„Ja luistert eens,” buurvrouw praatte gedempt, „straks komt er een auto, die Moe naar de stad brengt.”

„Mag ik dan mee?” Brammetje glunderde al bij het vooruitzicht, maar buurvrouw sloeg er geen acht op. „Moe moet naar het ziekenhuis om geopereerd te worden.”

„Ooooh...!”

Naar het ziekenhuis, dat was heel erg. Brammetje wist wel niet precies wat het was, maar Bald wel, en Mien ook. Dat het iets heel ergs was, dat wisten ze alle drie.

Mien huilde al. Brammetje voelde ook tranen in z'n ogen.

Gauw keek hij naar Bald, nee, die huilde niet.

Daar kwam Vader de zoldertrap af, ook al in z'n Zondagse pak.

„Blijven jullie maar rustig hier, dan mag je Moe straks nog even gedag zeggen.”

Bald stond met z'n rug naar de anderen. Wat vreselijk, dat Moe nu naar het ziekenhuis moest; zou het heel erg zijn, en... zou ze nog boos op hem zijn?

Hij zou het wel willen vragen, maar durfde niet. Vader had immers gezegd, dat ze hier moesten blijven, maar straks, als ze Moe gedag mochten zeggen, ja, dan zou hij het doen.

Mientje zat nog hevig te snikken toen ze het getoeter van een auto hoorde.

Ze vloog op en greep Brammetje bij de hand. „Gauw, kom mee, dan gaan we kijken, Bald!”

Opzij van het huis bleven ze staan.

„Wat een fijne wagen,” fluisterde Brammetje, „ik zou best mee willen.” Even vergaten ze, dat de auto er was om Moe naar het ziekenhuis te brengen.

Bald was in de keuken gebleven.

Misschien waren Mien en Bram nog wel buiten als Vader hen riep.

Maar ze kwamen juist de buitendeur binnen, toen buurvrouw door de andere kwam. „Kom maar mee,” wenkte ze.

Mien huilde weer en Brammetje vergat helemaal naar Bald te kijken en huilde ook.

Snikkend zeiden ze Moe gedag. Vader was al naar de auto met het koffertje. Bald stond er strak bij; nu moest hij het zeggen, dat hij zo'n spijt had van de plant. Maar toen hij Moe een kus gaf, kwam er niets van z'n voornemen, en toen Moe hem nog even over z'n wang streefde en zei: „zul je goed oppassen Bald? jij bent de oudste,” kon hij alleen maar ja knikken.

Aan den arm van buurvrouw ging Moe naar buiten, Mien en Brammetje liepen ook mee, met z'n drieën bleven ze de auto na staan wuiven tot hij om den hoek verdween.

Brammetje keek nog een beetje spijtig, zo'n mooie wagen. „Ze zaten fijn, hè,” vond Mien, haar tranen waren alweer gedroogd.

In de kamer stond Bald nog. Nu pas merkte Mien, dat hij niet mee naar buiten was geweest.

„Niets aardig van je, om Moe niet eens even na te wuiven.”

„Och meid, schiet op.” Bald trok met z'n schouders en liep meteen naar boven, naar het hoekje van den zolder, dat van hem alleen was.

Door het dakraampje zag hij uit over de verre velden. Daar, je kon het goed zien aan de bomen, die er langs stonden, was de weg naar de stad.

Nog even, dan zou hij de auto wel kunnen zien. Druk was het er niet. Was dat em? Nee, een vrachtauto.

Bald tuurde en tuurde, hè wat duurde dat lang. Toch waren ze nog niet voorbij, zo gauw ging het niet.

Nu dacht hij weer aan Moe, die naar het ziekenhuis moest. Laatst was er ook iemand geopereerd, en die was gestorven. Bald had er toen wel over horen praten; als Moe nu ook eens... dan ging Moe naar den hemel, en zij, o, dan zou Moe nooit meer hier terugkomen.

Nu, alleen, snikte Bald het uit; het was ook zó vreselijk. O, als Moe toch maar beter werd.

„Eén is er aan Wien je alles vragen mag,” had meester vanmorgen onder Bijbelse geschiedenis nog gezegd, schoot hem incens te binnen.

Dat zou Bald ook doen, bidden of de Heere Moe weer beter wilde maken.

Daar had je ze!

Duidelijk zag hij de auto, die zich langzaam tussen de rijen bomen voortbewoog.

Als Moe nu dezen kant op keek, kon ze het dak van hun

huisje zien, maar ze wist niet, dat *hij* hier was. Zou Moe het ook onaardig van hem gevonden hebben, dat hij niet buiten gekomen was, toen hij wegging? Maar hij *kón* het niet, dan was hij vast gaan huilen, waar buurvrouw en Mien bij waren.

Als ze hem nu eens zag?

Wacht, met twee sprongen was hij bij het wastafeltje, griste den handdoek weg, hing er mee uit het raamje en zwaaide, zwaaide!

Langzaam was de auto met Vader en Moeder het dorp uitgereden, verwonderd nagestaard door enkele voorbijgangers.

Brandsma en z'n vrouw zo netjes met den dokter mee, midden in de week, dan was er vast iets bijzonders.

Op den straatweg buiten het dorp keek Moe strak uit het raampje, nog niet, nog even geduld, ja daar was het. Fel stak het rode dak van de beide huisjes af tussen het groen van de bomen en weilanden en den diepblauwen hemelkoepel.

Zou ze er weer terugkomen?

„Man. . . . Báld!”

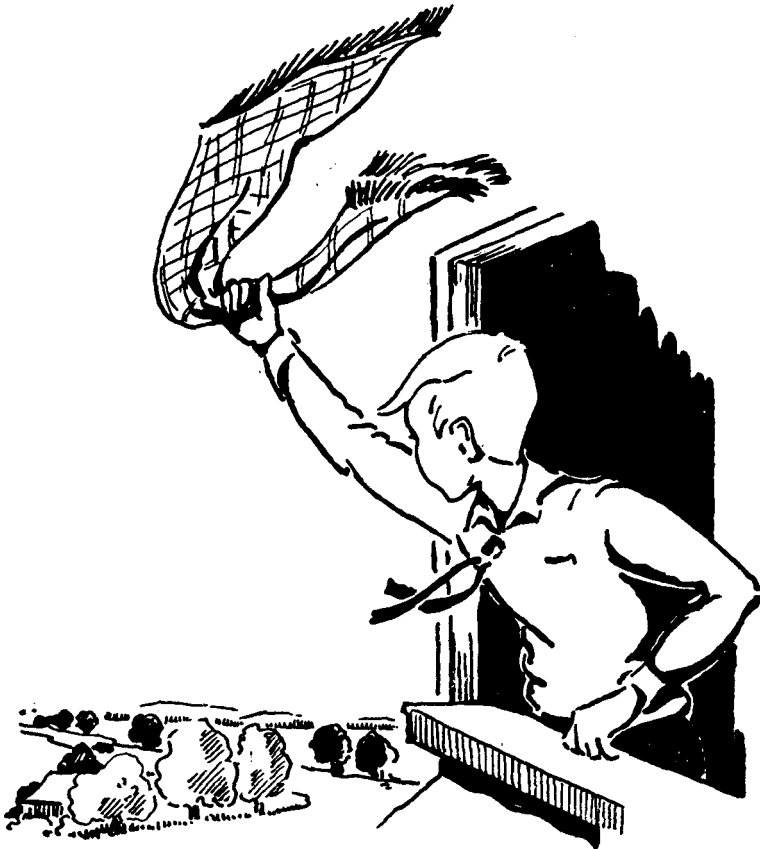
Recht overeind zat ze; daar langs het rode dak, wuifde iets wits heen en weer, dat móést Bald zijn!

Haar zakdoek zwaaide al terug.

„Laat mij maar doen,” vond Vader, bang dat ze zich te veel vermoede.

Een glimlach kwam op Moes gelaat.

Bald, haar oudste, die vanmorgen de plant gebroken had. Ze had wel het verdriet in z'n ogen gezien. Jammer, dat ze er nog niet iets van gezegd had. En in stilte bad ze: „Heere, wilt Gij mij sparen voor mijn man en kinderen.” Tot de auto ver achter de bomen verdween flapte Balds

vlag nog heen en weer. Aan de auto had hij ook iets wits zien verschijnen.

Haast vrolijk ging Bald even later naar beneden, het was net of hij Moe nog even gesproken had, of ze gezegd had: „stil maar, Bald, Moe is niet meer boos op je.”

Dien avond aten ze hun boterham bij buurvrouw Glas.

Mientje vond het wel fijn; ze was graag bij buurvrouw... alles was er veel mooier dan thuis; zelf had-

den ze bij het eten een gewoon wit zeiltje op tafel, maar hier was een tafelkleed. Het was wel een beetje angstig, als Brammetje nu maar geen vlekken maakte; wacht, z'n beker melk zette ze maar vast wat uit de buurt.

„Wat hebben we nu een groot gezin, vrouw,” praatte baas Glas gezellig toen ze allemaal om de tafel zaten.

„Ja, zolang buurvrouw weg is zal ik maar een beetje over ze moederen.”

Ze kende de kinderen al van jongsaf en hield veel van Mientje, die vaak bij buurvrouw kwam. Brammetje vond ze een schat, en daarom werd hij bij de burens ook veel te veel verwend, maar Bald kwam er niet zo vaak, en buurvrouw vond hem ook wel wat stil.

„Nu eerst bidden, jongens,” en toen bad buurman ook voor het herstel van Moe.

Bald bad mee en Mientje schoten de tranen weer in de ogen. Toen buurman amen gezegd had zat ze te snikken; Brammetje keek verlegen van den een naar den ander.

's Avonds kon Bald maar niet in slaap komen. Vader was nog steeds niet thuis; telkens moest hij weer aan de plant denken en dan gingen z'n gedachten vanzelf weer naar Moe. Het zou wel lang duren eer ze thuis kwam, had buurvrouw gezegd.

O, wat was alles nu toch ineens akelig; hoe konden ze het nu zolang zonder Moe doen. En als ze thuis kwam zag ze natuurlijk direct weer dat de plant er niet was.

Even later hing Bald uit het zolderraampje; hij had het warm en slapen kon hij toch niet.

Wat bleef Vader toch lang weg; hoe zou het nu met Moe zijn; zou ze het niet naar vinden om alleen in zo'n vreemd huis te blijven? Van buiten had Bald het wel eens gezien, het was een heel groot gebouw.

2. BALD BEDENKT IETS

Daar zag hij weer de gebroken azalea voor zich en op hetzelfde oogenblik schoot hem iets te binnen dat alles ineens veel vrolijker deed lijken. Ja, dat zou hij doen; o, wat een fijn plannetje; hij ging zelf geld verdienen en als Moe dan terug kwam zou er een nieuwe plant staan.

Hij had Mien en Bram wel wakker willen maken om hun het grote nieuws te vertellen. Jongens, wat een fijn plan; maar hoe moest hij het aanleggen?

Werkjes doen voor vader?

Daar had Vader geen geld voor en dan betaalde hij het eigenlijk zelf; nee, hij wilde het echt verdienen.

Aan buurvrouw vragen; maar, die had toch niets voor hem te doen.

Bald peinsde en peinsde, maar telkens als hij wat bedacht had, was er ook weer iets dat het toch niet kon.

Eindelijk verveelde het hem boven, en zachtjes ging hij in het donker de zoldertrap af.

In de keuken stak hij het licht aan; hé, wat was alles vreemd nu, zo midden in den nacht; halftwaalf wees het klokje op den schoorsteen; nog niet eens zo erg laat.

Daar viel z'n oog op den theepot, die op het koude fornuis stond.

Wacht, Vader zou wel erg trek hebben in een lekker kopje thee als hij thuis kwam; vlug water op zetten, daar kon hij best voor zorgen.

Onderwijl het water aan de kook kwam, ging hij zich weer aankleden. Als Vader nu maar niet te gauw kwam, want dan was hij niet klaar.

De thee stond al een hele poos te trekken toen Bald de buitendeur opendeed. Hij had eerst in een boek van

school gelezen, maar kon z'n gedachten er toch niet bijhouden.

Moe en de azalea . . . was het telkens weer.

Hè, wat was het daar donker; zou hij even naar voor lopen, dan kon hij meteen den weg afzien. Op den tast liep hij langs het huis, maar voor was ook alles donker, en van den weg was niet veel te zien.

Vreemd stil was het nu; dáár sliepen buurvrouw en buurman, hier Mien en Bram, en zelf moest hij hier nu ook eigenlijk slapen. Hoe zou het nu met Moe zijn; zou ze erg veel pijn hebben; de azalea, en waar zou Vader zijn?

Bald schrok toch toen hij eindelijk voetstappen hoorde naderen; zou het Vader zijn? Hij ging wat dichterbij het huis staan; toen ineens zág hij het, het wás Vader.

„Bent u daar?”

Bij het hekje bleef Vader staan en keek naar boven.

„Bald, slaap je nog niet?”

„Ik ben hier.”

Bald was al bij Vader en diens hand rustte zwaar op Balds schouder. „Jongen, wat doe je hier; waarom ben je niet naar bed?”

„Ik kon toch niet slapen,” en zachtjes, hij voelde ineens, weer zo'n angst, „hoe is het nu met Moe?”

„De operatie is goed geslaagd; als er nu maar niets bijzonders bij komt; we moeten afwachten.”

Samen gingen ze naar binnen.

„Hé, heb je thee gezet, daar heb ik zin in.” Bald zag dat Vader verrast was.

„Ja,” zei hij enkel, „wilt u een kopje?”

Den volgenden morgen voor schooltijd ging Bald naar Rekke, den bloemist, waar ook Moeders azalea vandaan kwam.

Z'n plannetje had hij thuis aan niemand verteld; Mien en Bram hoefden het niet te weten en voor Vader moest het ook een verrassing blijven.

Vader had er nog niets van gezegd; toch wist hij het wel, dat Moeders plant kapot was.

En nu stond Bald in den tuin van Rekke. Van den baas noch van den knecht was iets te zien.

Hij zou maar eens in de kassen gaan kijken. Het was er warm en Bald snoof diep den geur op van vochtige aarde. Hè, wat rook dat lekker.

In deze kas waren alleen maar groene planten, ze zagen er allemaal zo fris uit.

Kijk, daar was de bak met zaaigoed, de tere groene blaadjes staken mooi af tegen de zwarte aarde.

Maar Bald had niet veel tijd en bij de volgende kas, waar wel bloeiende planten waren, bleef hij bij den ingang staan, toen hij zag dat er niemand was, hoe graag hij ook even naar binnen gegaan was.

Eindelijk achter in den tuin ontdekte hij Rekke.

De tuinman vroeg dadelijk hoe het met Moe ging en Bald vertelde wat Vader den vorigen avond gezegd had.

„Hoe duur zijn de azelea's?" liet hij er meteen op volgen.

„Zo, ga jij je moeder in het ziekenhuis met een plant verrassen; dat vind ik aardig."

„Nee," zei Bald verlegen.

„Niet?" Een beetje verwonderd keek Rekke naar Bald, „dan is het er zeker een voor Vader, of verjaart de meester vandaag?"

„Ook niet," schudde Bald.

Zou hij het Rekke vertellen?

Achter hem aan ging hij het smalle paadje tussen de bloembedden door.

Sjoep, sjoep deed Rekkes pilowbroek onder het lopen, en meteen zag Bald dat hij hem met een touwtje opgebonden had.

Dikke rookwolken blies hij uit, die telkens in Balds gezicht kwamen; even kijken; ja, Rekke had nog dezelfde pijp; die had Bald al zo vaak bewonderd: de kop had den vorm van een tulp. Het was een prijs van een bloemententoonstelling, wist Bald.

„Hoe is het met jullie azalea?” vroeg Rekke, toen ze weer bij de kas terug waren, „zijn de knoppen al uit?”

„Nee.” Nu vergat Bald helemaal er over te denken of hij het zeggen zou of niet. „De azalea is dood.”

„Wat zeg je?” Rekke bleef staan, z'n pijp viel bijna uit z'n mond van verbazing.

„Ja, gistermorgen; Moe had haar buiten gezet om water te geven; ik ging op m'n hoofd staan en ben er bovenop gevallen.”

„Jonge, jonge,” nu ging de pijp uit Rekkes mond; „wat jammer, wat jammer, al die bloemen weg.”

Bald keek strak naar Rekkes klompen die vol aardkluiten zaten; hij wist niets te zeggen.

„En nu wilde je een nieuwe kopen?”

„Ja, tegen den tijd dat Moe thuis komt.”

„Hoe duur zou dat zijn; het was er zó een,” wees Bald een plant aan.

„Zo, dan is ze al flink gegroeid; laat eens kijken,” even tuurde hij naar Bald die hem vol verwachting aanzag. . . .

„Eén vijftig!”

„Eén vijftig?” daar schrok Bald toch wel erg van.

„Heb je zoveel geld niet?”

„Nee baas, ik moet het nog verdienen, ik wou haar pas kopen

als Moe weer thuis komt. Maar zoveel!..."

„Weet je wat, Bald, als jij probeert dat geld te verdienen, zal ik je de plant voor één twintig geven. Zullen we dat afspreken?”

„Ja, graag baas, dank u wel.”

Toch was het nog met een bedrukt gezicht dat Bald even later op een drafje naar school liep. 't Was fijn dat Rekke er nog wat had afgedaan, maar één twintig, hoe moest hij dat bij elkaar krijgen?

3. JAPIE

Japie, Japie wiedt,
met haar zo rood als biet,
Z'n rug is rond,
hij werkt op den grond,
Japie wiedt, stráátje wiedt!

zongen de jongens treiterend.

Met een hele club stonden ze op een afstand van Japie, die ijverig bezig was het onkruid tussen de straatstenen te wieden.

Het was een heel lelijk versje dat ze zongen, maar daar dachten de jongens zelf niet bij.

Japies haar wás rood en z'n rug wás rond en omdat hij altijd bij verschillende huizen het straatje wiede, moesten de jongens hem steeds plagen.

Japie wiedt, straatje wiedt! klonken weer hun schelle stemmen.

Dreigend hief Japie z'n vuist, waarin hij een mes geklemd hield, omhoog.

Wat hij bromde konden de jongens niet verstaan. Ze bleven een beetje op een afstand; het was zo leuk als Japie kwaad werd, maar toch ook wel wat griezelig. Stel je voor dat hij eens met het mes naar ze gooide, het was nog nooit gebeurd, maar het kón toch!

Japie was een groezelig mannetje, met een groen-versleten petje op z'n rode pruikje.

In z'n tanig gezicht stonden een paar groengrijze ogen, die alleen maar kwaad keken als de jongens hem plaagden.

Hij droeg altijd een oud zwart pak van den vroegeren

dominee, met grote leren stukken op de knieën, die door het vele kruipen op de stenen al gauw doorgesleten waren.

Onder z'n bultje droeg hij steeds een versleten leren tas, die eens van glanzend rood leer geweest was; daar verzamelde hij alles in wat hij onderweg vond, takjes, stukjes hout, afgewaaide appels of peren, in het najaar kastanjes en verder wat hij hier en daar van de mensen kreeg.

Eigenlijk waren de jongens ook goede vrienden met Japie en 's winters gebeurde het meer dan eens dat ze in zijn hutje kwamen. Dan zaten ze op de ruwe bank bij het open vuur, het was er lekker warm en ze zaten er altijd met rode gezichten van de vlammingloed. De rook prikte wel erg in hun ogen, maar dat hinderde niets.

Ze dronken de gloeiende, zwarte koffie uit vergeelde, gebarsten ronde kommen; net als Japie hielden ze de kom dan met twee handen vast en slurpten er dan zo echt behaaglijk de koffie uit.

Het mooist was als Japie ging vertellen, verhalen van ridders en kasteelen en dan zong hij met z'n oude stem versjes zonder wijs, die de zwervers eens hadden gezongen.

Maar nu was het zomer, de winter leek al zo lang geleden, nu moesten ze Japie weer plagen en sarrend klonken hun stemmen:

„Japie wiedt, stráátje wiedt!”

„Jongens, de dominee!” Wie het geroepen had wisten ze niet, maar ze zagen hem allemaal vlakbij om den hoek van de straat komen.

Streng keek hij naar de jongens; hij had hun zingen wel gehoord.

„Vooruit dan!”

Daar gingen ze al, zo hard ze konden de straat door naar den dijk.

Bald was ook bij de jongens.

Tussen den middag bij het eten was het zo vreemd stil geweest in huis.

Vader had niet veel gezegd. Van den dokter wist hij, dat Moe wel een rustigen nacht had gehad, maar verder konden ze er nog niets zeggen.

En Bald had wel begrepen dat Vader o zo graag even naar het ziekenhuis was gegaan, maar dat ging niet, want hij kon niet wéér z'n werk verzuimen.

Op school was Bald telkens weer met z'n gedachten bij de plant en hoe hij aan het geld moest komen, tot grote pret van de klas.

Het was onder vaderlandse geschiedenis.

„In welk jaar werd Bonifacius vermoord, Bald?”

Hij schrok op, had z'n naam wel gehoord.

„Ééntwintig, meester!”

Een daverend gelach was losgebarsten, meester zelf had ook moeten lachen, zo iets was hij van Bald niet gewend.

En nu was Bald met de jongens meegegaan en had alles vergeten.

Hij had genoten omdat Japie zo kwaad werd, en meegehield met de jongens toen de dominee zo plotseling om den hoek verscheen, maar toen ze in het gras op den dijk zaten had hij ineens weer aan Moe moeten denken, o, wat schaamde Bald zich toen dat hij hier maar zo'n pret maakte, terwijl Moe zo heel erg ziek was.

De jongens hadden het gemerkt dat hij niets meer zei.

„Bald heeft er spijt van,” plaagden ze.

Dat wilde hij niet. Ze hoefden er niets van te weten en hij had weer geprobeerd om mee te doen, hij had eens zo

dwaas gedaan als anders, maar in z'n hart kon hij wel huilen.

's Avonds had Bald nog even een boodschap voor Vader moeten doen, onderweg had hij een fijn plannetje bedacht, hoe het geld te verdienen en vrolijk liep hij het weggetje langs.

Juist kwam de dominee uit het hekje, Vader had hem uitgelaten.

„Was jij vanmiddag ook niet bij de jongens die Japie plaagden?” vroeg hij zodra hij Bald zag.

„Ja dominee.” Het klonk een beetje wrevelig.

„En dat, nu je Moeder zo ziek is, dat had ik niet van je gedacht. Vind je dat niet erg?”

Bald haalde z'n schouders op, hoe kwam de dominee daar nu bij, „eh jawel dominee” antwoordde hij.

„Daar heb ik anders niet veel van gemerkt.”

Balds ogen keken boos, maar hij zei niets meer, hij kon toch nu niet zeggen hoe vreselijk hij het vond.

„Wat was dat?” vroeg Vader toen Bald binnenkwam, „je kreeg toch geen standje?”

„Och,” zei Bald onverschillig, „we hadden Japie geplaagd vanmiddag en toen kwam de dominee juist voorbij.”

„Vanmiddag, Bald?” Verder zei Vader niets, maar Bald voelde dat Vader hetzelfde dacht als de dominee, dat hij er toch zeker niet veel om gaf, dat Moe zo ziek was.

Even zag Bald naar Vader. Hij zag er zo verdrietig uit.

Nu had hij er weer spijt van, vanmiddag meegedaan te hebben. 't Was waar, hij had toen helemaal niet aan Moe gedacht.

4. AAN HET WERK

Het was nog vroeg, in den morgen toen Bald wakker werd.

Hij draaide zich eens om en om, maar slapen kon hij niet meer.

Door het dakraampje viel een streep zonlicht op een ouden balk.

Als hij eens bij een boer ging vragen, misschien hadden ze daar 's morgens wel iets voor hem te doen.

Ja, dat zou wel iets wezen.

Vlug kleepte hij zich aan en ging toen zo zachtjes mogelijk de deur uit.

Het was nog stil en de morgennevel waasde over het land, toen Bald over den weg voortstapte.

Het plannetje dat hij bedacht had bleek toch niet zo gemakkelijk uit te voeren.

In boeken had hij wel eens gelezen van jongens die pakjes gingen dragen voor mensen die van den trein kwamen, en dat wilde hij nu ook gaan doen. Maar, de eerste trein kwam om negen uur binnen, dan een om halftwaalf, en de volgende om kwart voor twee. Er was dan geen gelegenheid om nog voor schooltijd een pakje weg te brengen, als het eens ver weg was. De daarop volgende trein kwam om zes uur; dan moesten ze juist eten en de laatste om acht uur; dat zou de enige kans dus zijn.

Bij een bocht in den weg zag hij een auto staan.

Dat was niets ongewoons, maar toen hij er vlak bij was zag hij dat er toch iets bijzonders was.

Een paar dames stonden er naast, en achter het stuur zat een mijnheer, die met een wanhopig gezicht probeerde den motor aan den gang te krijgen.

Daar moest Bald naar toe; hij liep al wat vlugger; zou ie kapot zijn?

„Hei, jongen,” riep de mijnheer achter het stuur, die vuurrood zag van inspanning, „zijn we hier ver van het dorp?”

De dames kwamen er ook bij staan, „en een garage, is die hier ver vandaan?”

„Nee, mijnheer, niet zo heel ver.”

„Ja, dan moet een van ons daar even naar toe.”

„Ga jij, Wim?” vroeg één van de dames.

„Nee, ik moet bij den wagen blijven; doen jullie dat maar, ik heb hier al lang genoeg aan zitten prutsen”; met een zakdoek droogde hij de zweetdruppeltjes van z'n gezicht.

„Nou, ik doe 't ook niet,” zei de ene dame boos; de andere zei niets. Toen fluisterden ze met z'n drieën, waarna de mijnheer aan Bald vroeg, of hij voor hen naar de garage wilde gaan.

Natuurlijk wou Bald dat; ze moesten eens weten hoe graag; dit was veel leuker dan pakjes dragen, en hij kreeg er vast wel een dubbeltje voor. Jongens, wàt 'n bof! Hoe was 't ook weer: o ja, de morgenstond heeft goud in den mond. Ja, dat kwam toch wel uit; een dubbeltje, dat was toch wel een mooi begin. En zo onverwachts; daar had hij nu helemaal nog niet op gerekend.

Maar hoe moest het nu als Brouwer er meteen naar toe ging? Dan hoefde hij eigenlijk niet meer mee terug, en... dan kreeg hij z'n dubbeltje ook niet; misschien vroeg Brouwer wel of hij mee wou rijden, want die ging er vast wel met een auto heen; ja zo zou het gaan.

Moe had wel gezegd, dat ze nooit geld aan mochten nemen, maar dezen keer zou hij het toch maar doen; hij moest nu immers geld verdienen, en dit was dan eerlijk verdiend.

Bald had moeite om niet al te zeer te laten blijken hoe blij

hij was toen bleek dat Brouwer niet thuis was.
Over een kwartiertje zou hij komen; die boodschap kreeg hij mee terug, en dat moest hij nu toch wel gaan zeggen. Nu maar weer hard lopen, anders kwam hij nog telaar thuis ook. Ze moesten het eens weten dat hij vanmorgen al een dubbeltje had verdiend; hij vertelde het lekker aan niemand.

Als ze hem nu eens meer gaven? Ze zagen er wel deftig uit, dacht Bald.

In de verte zag hij het drietal al in het gras zitten; ze zaten iets te eten.

Zou hij het geld aan durven nemen?

Bald bracht z'n boodschap over; hij had het dubbeltje nog niet. Hoeveel zouden ze geven?

De mijnheer praatte nog tegen hem, toen één van de dames zei: „Dit is voor jou voor je moeite.”

Daar had je het al. . . . Bald kreeg een kleur van schrik! Niet doen? Wél doen!

Hij draaide zich om; in haar hand hield ze een. . . . glanzend roden appel.

„Nee, ik hoef er niets voor te hebben,” stotterde Bald, „goeie morgen.”

Weg holde hij. Een appel! . . . Net of hij dáár wat om gaf. . . . En hij had er zo op gerekend dat het een dubbeltje zou zijn. De tranen sprongen hem in z'n ogen; nu had hij nog niets! en die één twintig. . . ., hoe zou hij dat ooit bij elkaar krijgen?

Bald zuchtte; het was toch jammer; maar die appel nee. . . . of. . . .? hè, nu had hij er toch eigenlijk wel trek in, 't was zo'n mooie rode.

Even keek hij om en zag nog juist hoe de dame, die hem den appel aangeboden had, een kronkelende schil over de sloot mikte.

Tijd om ergens anders nog wat te proberen had hij niet, het enige was dat hij maar zo vlug mogelijk naar huis ging; het zou vast al laat wezen.

Dien avond, toen de trein van 8 uur het station binnenrolde, stond Bald bij den uitgang te wachten.

Bekenden zag hij gelukkig niet; er stond alleen maar een taxi.

Zouden er veel mensen meekomen?

Vlak bij het hek ging hij staan toen de reizigers er aankwamen.

Eerst een mijnheer met een tas, die had haast, hoor; daarachter nog een; toen een juffrouw met een klein koffer-tje, dat was de moeite niet, en daar, de vader van een jongen uit z'n klas; die had wel een groteren koffer, maar daar durfde hij 't toch ook niet goed aan te vragen. Ja, wacht, daar zeulde nog iemand met twee zware koffers, dat zou wat voor hem zijn; zou hij nu? O, als hij maar durfde! Meteen zag Bald dat het de stationskruier was, en verder kwamen er geen reizigers mee.

Toen Bald naar huis ging, leek de rode azalea al verder buiten zijn bereik.

5. WAAR IS JAPIE?

Een van de jongens uit Balds klas kwam er voor schooltijd mee aangekomen.

„Japie Wied is weg!”

„Toe jongen, ben je mal!”

„Hoe zou jij dat weten?”

Niemand was er die hem geloofde.

„Gaan jullie maar mee kijken, dan kun je het zelf zien.”

Om twaalf uur was het hele stel meegehold naar het huisje van Japie.

De deur was dicht; dat was al vreemd, want dat gebeurde haast nooit.

Ze rammelden er eens aan. „Op slot, jongens.” Zou Henk dan toch gelijk hebben?

Om de beurt gluurden ze nu door de scheef gezakte raampjes.

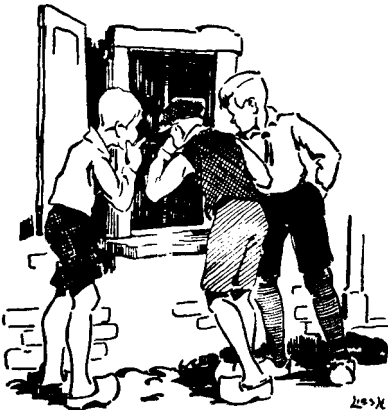
De tafel en de bank stonden er nog; verder was er niets te zien.

Ja toch, bij de schouw lag een gebroken kopje, zo een waar de jongens uit dronken als ze wel eens bij Japie kwamen.

Japie was er niet, dat zagen ze allemaal; en het leek heus wel of hij voorgoed vertrokken was; de oude pijpen

die altijd aan den muur hingen waren verdwenen, er stond niets op het tafeltje, alles wees er op, dat Japie werkelijk verdwenen was.

„Hij is vast op reis,” hield Henk vol, „anders zie ik hem altijd als ik naar school ga, en nu was hij er gisteren niet

en vandaag is er ook weer niets te zien."

De jongens verdrongen elkaar weer voor de stoffige ruitjes.

„Misschien is ie wel ziek!" zei er een.

„Dat had Henk eerst ook gedacht, maar de bedstee was leeg, „kijk maar in dien hoek," wees hij.

Ja, ze zagen het; in de bedstee lag alleen maar een oude strozak, de grijze deken met rode strepen, waar Japie altijd onder sliep, was er ook niet meer.

„Nou," besloot een der jongens, „het kan toch best dat hij een paar dagen op reis is, en z'n deken heeft hij natuurlijk meegenomen; dan gaat hij misschien wel bij een boer in het hooi slapen."

Om vier uur gingen ze toch weer eens kijken. Je kon nooit weten. Ze hadden al van alles bedacht, de jongens. Japie was altijd geheimzinnig geweest, maar nu hij weg was....

Hij kon wel verdronken zijn of een ongeluk hebben gehad; een ander had weer van gas gehoord, maar dat hadden ze wel moeten ruiken; nee, wat ze ook bedachten, ze konden er niet achter komen.

En nu stonden ze weer voor het huisje, waar alles precies eender gebleven was.

„Hij is er nog niet geweest, hoor," fluisterde Henk.

Twee jongens morrelden nog eens aan de deur; ze duwden er tegen, tot ze ineens, krak, openvloog, zodat ze samen in het donkere portaalje rolden.

Ze vochten samen om het eerst er weer uit te zijn; het was zo griezelig daar in het donker, en ze hadden net een gevoel of Japie zo uit het kamertje zou komen en hen beetpakken.

De andere jongens waren nu ook bij de deur gekomen en met elkaar stonden ze daar te fluisteren. Nu de deur eenmaal open was durfden ze toch geen van allen goed naar binnen te gaan. Japie kon er eens zijn; hij deed wel nooit iemand kwaad, maar nu ze niets hoorden of zagen was het toch wel erg griezelig.

Als er nu toch eens iets ergs gebeurd was en Japie in de bedstee was?

„Laten we niet zo flauw zijn,” vond Bald, „als er iets gebeurd is, moeten we juist naar binnen gaan.”

„Waarom doe je het dan niet?” vonden de anderen, „zelf blijf je ook buiten; zo kun je gemakkelijk praten.”

Dat liet Bald er niet op zitten.

„Ga je mee?” En samen met Henk stapte hij het portaal-tje binnen.

De rest van de jongens ging gauw voor het raampje kijken.

Heel gewoon stapte Bald naar binnen; hij was niets bang; waarvoor moest hij het ook zijn? Het was alleen maar geheimzinnig.

Toch schrokken ze een beetje toen er ineens een muis langs hun benen wipte.

Even nog bleven ze voor de deur van het kamertje staan, toen ineens deed Bald haar resoluut open.

Niets was er te zien, alleen voor de ruitjes de gezichten van de jongens, die zich daar nog in spanning verdrongen. Henk keek in de bedstee; de oude strozak, verder niets.

Op den grond stonden een paar oude pannetjes en een ketel hing bij de schouw, maar Japie was er niet.

Vreemd stonden ze samen in het lege kamertje, waar ze alleen maar eens een enkelen keer op een kouden winteravond waren geweest, als het vuur brandde; nu liet het heldere daglicht alle stof zien.

„Zullen we nog op de vliering kijken?” vroeg Henk, nog steeds fluisterend.

„Ja!” Een paar treden hoefde Bald het wankele trapje maar op te gaan, toen stak z'n hoofd al door het zolderluik.

Door een glazen dakpan viel een lichtplek juist op een oude vuurrode deken, die eigenlijk in de bedstee hoorde. Verder lagen er wat bosjes hout en dan nog een hele stapel doosjes en busjes. Die stonden anders boven den schoorsteen, wist Bald.

„Hier is ie ook niet, hoor!” riep hij naar beneden.

Nu moest Henk toch ook nog even kijken.

Hu, wat was het daar donker, en kijk eens wat een spinnewebben.

Even neusden ze nog rond in het huisje van Japie dat daar al een paar dagen zo verlaten stond.

„Ik zou hier toch niet graag willen wonen, hoor,” zei Henk.

Nou, daar was Bald het wel mee eens.

„Zeg, komen jullie er nog uit? Zometeen komt de politie,” klonk een stem van buiten.

„Hè, wat?” Henk was al bij de deur en Bald achter hem aan.

„Waar dan?” riep Henk geschrokken.

De jongens buiten lachten, nu hadden ze ze toch lekker bang gemaakt.

„Er is er nog geen, maar als er een komt zit je er bij, je mag niet eens inbreken.”

„Net of we...” begon Bald, maar Louw hield vol: „ja

maar je bent in een ander zijn huis, nou en dat is inbraak. De deur ging toch niet vanzelf open?"

„Jô, je kletst,” smaalde Henk, maar erg veilig voelden de twee zich toch niet meer, en geen van beiden hadden ze er zin in nog eens naar binnen te gaan.

Japie was er niet en waar ze dan wel moesten zoeken, nou dat wisten ze ook niet, als ie maar niet dood was. Maar daar wilden de jongens niet aan denken, hij was misschien wel aan het zwerven gegaan, dat was wel eens meer gebeurd, wisten ze.

Nu was het toch ineens wel een beetje angstig in dat kleine stille huisje.

Henk keek, toen hij de deur van het kamertje dicht ging doen, maar schuw om zich heen, hij had net het gevoel of Japie ineens te voorschijn zou komen.

Toen was het nog een hele toer om de buitendeur dicht te krijgen; Henk en Bald morrelden er samen aan, het was zo'n raar slot, de andere jongens moesten onderwijl op den uitkijk staan, want nu ze eenmaal het woord politie gehoord hadden, voelden ze zich toch niet zo erg veilig meer.

Eindelijk ging het en toen moesten ze op een holletje naar huis, terwijl ze allerlei veronderstellingen maakten wáár Japie wel kon zijn.

6. NAAR MOEDER

Vlug bewogen Mientjes vingers zich terwijl een grijze draad wol er regelmatig tussendoor gleeed.

Ze zat op een keukenstoel voor het huisje van buurvrouw in de schaduw van den pereboom die haast in 't midden tussen de twee tuintjes stond, vlak bij het hekje dat de afscheiding vormde.

Haar benen had ze opgetrokken op de tweede sport; dat zat zo fijn en ze had nu meteen een schoot, waar het kluwen in bleef liggen.

Moe was nog aan Vaders sok begonnen voor ze ziek werd, en nu wilde Mientje ze allebei afmaken voor Moe weer thuis kwam, dat zou toch wel een prettige verrassing wezen.

Het breien schoot al flink op en begeleid door het getik van de pennen zong ze al de versjes die ze op school geleerd had.

Aan het eind van een toer keek ze telkens even naar de wolken; grote witte waren er; ze dreven maar voort langs de blauwe lucht, steeds veranderend van vorm; iederen keer als Mientje opkeek zag ze er weer iets anders in.

Leeuwen en tijgers, maar allemaal verschillende koppen. Een keer zag ze drie kleine vrouwtjes die van een berg afdaalden; dat was wel erg leuk geweest en nu, na den laatsten toer had ze wel erg lang moeten kijken, want toen leken twee kleine wolkjes precies een paar poesen die elkaar achterna zaten; de achterste hield z'n pootje opgeheven; die ging ook iets harder dan de voorste. Mientje hoopte zo dat ze elkaar zouden krijgen, maar juist toen ze vlak bij elkaar waren verdwenen de poesen en waren het weer gewone wolken.

Nu begon Mientje weer aan de lange naald, maar. . . . hè,

daar viel een steek. Buurvrouw was er niet, daar kon ze niet aan vragen haar te helpen. Anders raapte Moe ze voor haar op, maar nu zou ze het zelf eens proberen; het viel niet mee, maar het puntje van haar tong werkte flink mee; telkens zat het weer in een ander hoekje van haar mond en eindelijk, ja daar had ze hem.

Even keek ze naar hun eigen huisje, waar nu niemand in het tuintje zat.

Bald was nog niet uit school, en Brammetje zat met een schoolboekje achter op het bleekje bij de sik, omdat die anders zo alleen was.

Wat was het toch naar nu Moe weg was; het tuintje, waar ze anders vaak samen zaten, was nu leeg en stil.

En ineens bedacht Mientje hoe raar het toch was dat ze anders vaak zeurde om bij buurvrouw te mogen zitten en . . . nu wilde ze maar liever in hun eigen tuintje.

Als Moe terugkwam, nam ze zich voor, zou ze nooit meer zeuren en altijd bij Moe blijven zitten.

Hoe zou het nu met Moe zijn, zou ze nog veel pijn hebben? En dan in zo'n vreemd ziekenhuis! Mientje zou er best eens willen kijken, maar dan moest ze met den trein mee en dat kostte zoveel geld. Vader zou er morgen naar toe gaan en dan alles precies vertellen als hij thuiskwam. Een half uurtje later, toen Mientje in de keuken bezig was het brood klaar te zetten, kwam Vader thuis.

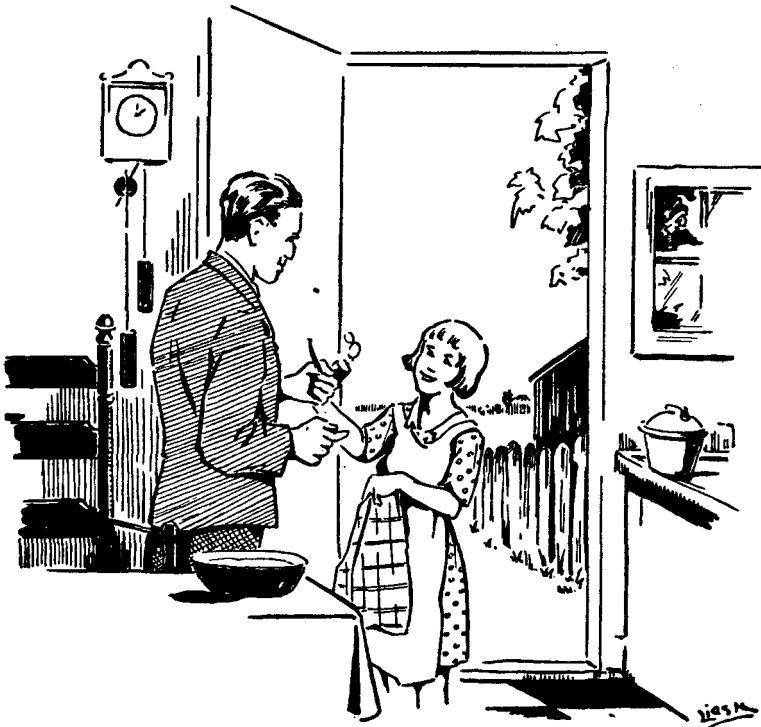
„Wil je morgen mee naar het ziekenhuis, Mientje?”

„Ik?” vroeg Mientje verbaasd en meteen zag ze hoe vrolijk Vader er uit zag, „ik, naar Moe?”

„Ja, jij en Bald en Bram, allemaal,” lachte Vader.

Daar begreep Mientje nu niets van; Vader had gezegd dat het zo duur was en nu mochten ze allemaal mee; hij maakte natuurlijk maar een grapje.

„Maar dat kan U toch niet betalen?”

„Nee, maar jullie mogen tóch mee!”

„Is het heus waar?” vroeg Mientje, toch nog een beetje ongelovig.

„Ja, het is heus waar,” antwoordde Vader blij, „we gaan met een auto.”

„Met een auto?” Nu begreep ze er nog minder van; een auto, dat kostte toch ook een heleboel geld. Mientje dacht zelfs dat het nog wel duurder was dan de trein; hoe kon Vader dat nu doen?

„Nu, luister dan maar,” lachte Vader. „Vanmorgen kwam ik mijnheer Brandse tegen, je weet wel die in dat grote huis op den Stationsweg woont; hij moet morgen naar de

stad en vroeg of ik mee wilde rijden, en jullie mogen ook mee, want er is plaats genoeg in den wagen."

„Oooh." Mientje kreeg een kleur van plezier; ze had nog nooit in een auto gereden, en nu helemaal naar de stad; wat zou dat fijn wezen. „Mogen wij dan ook in het ziekenhuis?" vroeg ze nog eens voor alle zekerheid.

„Ja natuurlijk, anders hoeven jullie ook niet mee te gaan, maar je moet erg rustig zijn, want Moe kan helemaal geen drukte hebben; ze is nog erg zwak."

Nu, daar zou Mientje wel voor oppassen; ze zou heel zachtjes praten en lopen; stel je voor dat een zuster haar wegstuurde, omdat ze te veel lawaai maakte; nee hoor, dat zou niet gebeuren.

„Mag ik het even aan buurvrouw gaan vertellen?" en weg holde Mientje met haar heerlijk nieuws.

Buurvrouw was ook blij toen ze het hoorde; wat zou Moe opkijken, als ze daar ineens allemaal binnenkwamen.

Brammetje zat nog achter op de bleek toen Mientje bij buurvrouw kwam; die moest het ook weten. „Hei, Bram," riep ze heel hard, „we gaan naar de stad, naar Moe met een auto!"

„Wat? Wacht even, ik kom al," gilde Brammetje, toen hij zag dat z'n zusje al weg liep, „waar is ie dan?"

„Wie?" riep Mientje van het weggetje, want ze moest weer gauw naar huis.

„Nou de auto, waarzo dan?" Brammetjes stem klonk al angstig, want hij zag de auto niet.

„Nee," lachte Mientje, die het ineens begreep, „nu niet, morgen; kom maar gauw mee, dan zal Vader het wel vertellen."

Daar kwam Bald ook al aan, nog vol van het nieuws van Japie, maar toen hij hoorde wat Vader vertelde, vergat hij Japie voor een ogenblik.

Naar Moe, o wat was dat fijn, en dan nog wel in een auto; jammer dat het zo lang duurde tot morgen; vanavond nog en vannacht, maar dan sliep hij; dat ging wel gauw, en dan morgenochtend. 's Zaterdag hadden ze geen school, en dan eindelijk was het morgenmiddag en dan zouden ze gaan.

Ze dansten door de kamer van plezier. Vader had moeite om ze weer rustig te krijgen en waarschuwde dat, als ze morgen ook zo druk waren, er niets van kon komen.

Dat hielp wel een beetje; stel je voor dat er een van hen thuis moest blijven, nee, dat wilden ze geen van allen.

„Mag ik m'n Zondagse jurk aan?” vroeg Mientje, „en ik m'n Zondagse pak?” liet Bram er dadelijk op volgen.

„Ja, dat denk ik wel; jullie moeten er netjes uitzien, als je in de auto meegaat, en in het ziekenhuis natuurlijk ook.”

„Mogen we ook wat voor Moe meenemen?” vroeg Bald. „een cadeautje of zo?”

„Bloemen natuurlijk,” zei Mientje, dat neem je altijd voor zieke mensen mee, wist ze, „dat mag toch wel, hè Vader?”

„Ja dat kunnen we wel doen, Bald, we moeten straks maar eens bij Rekke gaan kijken, misschien dat hij nog wel wat moois voor Moe heeft.”

Bald kreeg een kleur als vuur; maar dat zag Vader niet.

„Mag ik óók mee voor de bloemen?” vroeg Mientje direct.

„Dat zullen we straks nog wel eens zien,” antwoordde Vader, hij was bezig het brood te snijden, maar het mes wilde er niet door.

Brammetje had er al even naar zitten kijken en nu scharterde hij het uit.

„U doet het met den verkeerden kant, met den rug!”

Ja, nu zag Vader het ook; hij was heus een beetje van streek nu ze zo ineens naar Moe zouden gaan.

Bald was onrustig toen afgesproken was, dat Mientje met Vader mee zou gaan naar Rekke; als Rekke er nu maar niets van vertelde, dat hij om de plant was geweest, en zelf het geld er voor wilde verdienen.

Misschien kon hij er nog wel even naar toe voor ze weg gingen, maar Vader zei na het eten: „Bald, blij jij nu bij Bram, dan gaan wij eerst naar wat moois kijken.”

Wat scheen het lang te duren eer ze terugkwamen; maar eindelijk, daar kwamen ze aan. Zou Rekke het hebben verteld?

Mientje deed een opgewonden verhaal over de bloemen, die ze gekocht hadden, anemonen, allemaal verschillende kleuren, zo prachtig, ze waren nu nog in knop en Rekke had verteld dat ze heel lang goed bleven.

Hij had ook wel planten, maar die waren zo duur, een mooie azalea. . . .

Verschrikt hield Mientje op; dat had ze nu juist niet willen zeggen, omdat het zo vervelend was voor Bald.

Bald was ook geschrokken, zou Rekke nu toch?

Maar Vader ging al verder: „Ja die planten waren wel wat te duur, misschien kan dat later nog wel eens.” Vader deed ook maar net of hij niet zag, dat Bald zo'n kleur had gekregen, en Bald begreep nu wel dat Rekke er niets van verteld had.

Ze waren al vroeg op, den volgenden morgen.

Er was nog heel wat te doen nu ze vanmiddag naar het ziekenhuis zouden gaan en al deed buurvrouw wel veel, Vader had gezegd, dat ze zelf ook flink moesten meehelpen.

Mientje deed eerst de voorkamer. Het was er wel niet vuil, want ze waren er de hele week niet in geweest, maar voor den Zondag moest ze toch het kleed en het zeil aanvegen en alles stof afnemen.

Het vegen viel niet mee, maar stof afnemen deed ze graag.

Vooraf het kastje met de mooie spulletjes, zoals Moe dat altijd noemde. Ieder vaasje en poppetje, dat ze had afgenomen, werd op tafel gezet. Dat moest ze erg voorzichtig doen, want er waren heel tere bij; die twee meisjes met de bloemenmand hadden zulke dunne beentjes, dat je ze wel zo door kon breken en de hengel van den visser was ook erg dun.

Als alles op tafel stond kon ze precies zien waar het gestaan had, overal was er een klein stukje waar geen stof lag, maar als je er dan een keer met den doek over gegaan was, kon je er al niets meer van zien.

Het kastje glom zo mooi, ze zou er nog eens extra haar best op doen; de deurtjes ook, want daar zaten een paar vlekjes van vingers op, kijk het waren grote met ribbels, zeker van Vader.

De schoorsteenmantel was ook wel prettig, maar de klok mocht ze er niet afnemen, alleen maar voorzichtig verschuiven.

Verleden week had ze nog met Moe samen de kamer gedaan en nu was Moe al zolang weg, of eigenlijk leek dat maar zo; het was nog niet eens zolang, maar vanmiddag, nou dan gingen ze er fijn naar toe.

Ondertussen was Brammetje bezig de schoenen te poetsen. Er stond een hele rij voor hem, van de grootste af, eerst die van Vader, die van Moe waren er nu niet bij, dan die van Bald, dat waren ook al grote, daarnaast stonden Mientjes schoenen, lage, daar was je wel gauw mee klaar en het laatste die van hemzelf.

Dat waren eerst Bald z'n Zondagse geweest, maar nog voor hij ze voor de week mocht dragen, en dat duurde altijd een hele poos, want ze liepen haast altijd op klom-

pen, waren ze hem al te klein geworden; hij was er uitgegroeid, had Moe gezegd, ze had ze toen maar opgebor- gen en nu was Bram er ingegroeid.

Hij had dat wel raar gevonden, hoe kon je nu uit en in een schoen groeien, maar hij wist toch wel dat het betekende dat Bald z'n voet zo hard gegroeid was dat hij niet meer in den schoen kon en die van hem nu zo groot was dat hij er juist wel in kon.

Zo, die van Vader waren al klaar; hè, hè, Brammetje had het er warm van gekregen, maar ze zagen er nu erg netjes uit, dat moest ook wel nu ze naar de stad gingen en naar het ziekenhuis. Hij had eens gehoord, dat alles er wit was, en nu moesten ze er met hun zwarte schoenen naar toe, hij moest ze wel goed uitpoetsen, anders gaf het nog af.

Nu stonden er nog twee paar, die van Mien en van hem- zelf, die waren met waterneuzen, die glommen altijd, het was net water vond Bram, hij was er wat trots op en Mien ook, want hij had in de kerk eens gezien, dat Mien de neuzen met haar zakdoek afveegde toen er een spettertje opzat.

Bald had het ook gezien, want toen ze thuis kwamen had hij een raadseltje opgegeven en gevraagd: welke neuzen veeg je niet met je zakdoek af?

Mien kon het niet raden, maar Bram wist het dadelijk; waterneuzen had hij geroepen, en toen hadden ze hem zo uitgelachen. „Waterneuzen!” had Bald gezegd, „och jij weet er niets van, het zijn lákneuzen.”

Dat kon wel waar zijn, maar Brammetje bleef ze toch maar waterneuzen noemen.

Toen Vader om 12 uur thuis kwam, was alles al aan kant, alleen moesten de jongens nog een grote beurt hebben, en dat mocht omdat het al zo lekker warm was op het plaats- je achter, dan maakten ze den boel ook niet vuil.

Brammetje vond het niet zo erg prettig dat Vader hem nu moest wassen, hij had zulke stevige handen en trok zo hard aan z'n oren; en z'n knieën! ze waren wel erg zwart, maar zo hard als Vader dáár op boende, Bramschreeuwde als een varkentje.

„Mond houden,” zei Vader en klets daar kreeg hij een natten draai om z'n oren.

Van schrik wreef Bram in z'n ogen, hij moest bijna huilen, maar, nu deed hij het met z'n zeep handen; gauw greep hij den handdoek die naast de teil lag, dat was ook al mis, want voor hij er erg in had, lag de handdoek in het water, druipnat natuurlijk.

„Ondeugende jongen,” zei Vader en klets, nu gloeide Brammetjes tweede oor ook.

„Nu blijf je maar nat, ik kan je hier niet mee afdrogen, en vanmiddag niet mee.”

„Nee!!!” Brammetje knipperde met z'n prikogen en keek tussen de knippers door naar Vader, zijn gezicht stond wel zwart; meende hij dat nu?

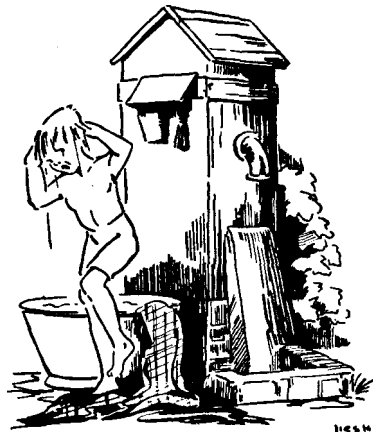
„Ik mag wel mee, hè Va?”

„Nee, je kunt zo nat je kleren niet aan.”

Nu sprongen er weer tranen in z'n ogen en z'n handen waren zo nat; er was ook geen droog puntje meer aan den handdoek om ze af te vegen.

O, wat was dat akelig, zou hij nu heus niet mee mogen?

Hij zat met z'n ogen stijf dichtgeknepen, Vader waste nu z'n voeten, dat was ook al zo'n naar gevoel; hij moest toch even naar Vader kijken, maar meteen dat hij z'n ogen open

deed glipte er een traan weg, over z'n wang en . . . in z'n mond.

„Va, ik mag toch mee, hè?” vleide hij weer.

„Nee, want ik kan je niet afdrogen en natte jongens blijven thuis.”

„Doet u het dan met m'n hemd!”

„Jongen, dat is toch vuil en jij bent schoon.

„Mien breng eens een drogen handdoek!”

Gelukkig, een drogen handdoek, dan mocht hij mee ook.

Tussen een kiertje zag hij Vaders arm dichtbij en gauw wreef hij z'n ogen langs Vaders mouw.

„Staan,” commandeerde Vader toen de handdoek er was, en ruts, ruts ging het over z'n rug; maar dat vond hij niet naar.

Precies kwart voor twee stonden ze kant en klaar te wachten, met glimmende schoenen, Brammetjes werk, en rood glimmende gezichten van het wassen.

Een keurige scheiding in hun natte, gladde haar, door Vader zelf er in gekamd.

De lange kousen aan, dat vond Brammetje wel vervelend, en Bald had er een hekel aan, maar het hoorde bij de Zondagse pakken, zei Vader.

De bloemen lagen in een wit vloeï verpakt klaar op tafel, die mocht Mien natuurlijk dragen, omdat zij een meisje was; dan mocht je soms toch meer, had Brammetje wel eens gedacht, maar hij wilde zelf ook wat voor Moe hebben, en toen Vader aan het poetsen was, was hij gauw naar de wei aan den overkant gehold met z'n Zondagse schoenen aan nog wel, en had er de mooiste boterbloemen geplukt die hij vinden kon. Moe was er altijd zo blij mee als hij ze plukte en zou ze ook nu wel mooi vinden.

Hij had ook nog een stuk papier gevonden en ze net zo ingepakt als die van Mien, maar niet zo mooi, want hij

had een veel dikker bos en het ging wel lastig ook. Nu lagen ze op een tafeltje achter moeders naaimachine en hij zou ze pas krijgen als de auto er aan kwam. Wat duurde dat toch lang, ze wachtten nu al zo'n poos. Vader liep onrustig heen en weer, dan naar de keuken, dan weer naar boven. Alles was nu toch wel in orde? Toe.... toeet....!

„Daar heb j'em!” gilden Bald en Bram tegelijk, en meteen holde Bald al naar de deur, zo'n fijne wagen en daar mochten zij nu in.

Mientje keek nog even door het raam, kijk die Bald daar nu gek hollen, nee hoor, dat deed zij niet, en langzaam en bedaard stapte ze hun grintpaadje af naar de auto.

Het was stil op het weggetje, jammer dat er nu niet één meisje was dat haar zag gaan, alleen bij buurvrouw bewoog een gordijntje, die zag het dus wel.

Bald stond bij het portier. „Je bent toch niet bang?” vroeg hij, „je loopt zo langzaam en kijkt zo angstig.”

Bang! Hoe kwam ie er bij.

Boem, stootte ze bij het instappen haar hoofd tegen het plafond, de bloemen liet ze van schrik vallen, haar hoed stond helemaal scheef.

Mijnheer Brandse keek achterom. „Toch geen pijn gedaan?”

„Nee, mijnheer,” zei Mientje verlegen. Wat schaamde ze zich nu, mijnheer zou vast merken dat ze nog nooit in een auto geweest was.

Meteen dacht ze met schrik: als Vader er nu maar in kan, maar, het deurtje bij mijnheer Brandse was ook zo laag, en die was er toch ook in.

Even voelde ze met haar vinger over het kussen, het leek wel fluweel zo zacht was het; dat zat nog eens fijn, en

tegen de leuning lag een prachtig kleedje, mooier dan zij het op tafel in de voorkamer hadden.

Ze zou er maar niet tegen aan gaan zitten; als het eens kreukte!

Op den grond lag een zachte mat. Als ze voor op de bank ging zitten kon ze er met haar voeten juist bij, en een dikke dat het was: je zakte er lekker een beetje in.

Vader kwam tussen Bram en haar inzitten, hij leunde achterover, zo maar tegen dat mooie kleedje. „Pas u maar op, anders kreukt het,” fluisterde Mientje hem gauw in 't oor, maar Vader zei, dat het niets hinderde als ze er tegenaan zaten.

Toen een schokje, ze wipten alle drie een beetje op, en daar gingen ze.

Buurvrouw was nu toch naar buiten gekomen; „dág, goede reis, hoor, en de groeten!”

Ze wuifden allemaal terug en met haar hand kneep Mientje in Vaders arm. „Fijn, hè?”

Bald was een en al aandacht voor mijnheer Brandse.

Hij draaide aan het stuur, trapte met z'n voet op het pedaal, trok weer aan een anderen knop, en dan de toeter en de richtingaanwijzer nog, alles tegelijk.

Ineens keek mijnheer Brandse opzij en lachte tegen hem. „Is het erg moeilijk, mijnheer?”

„Moeilijk, welnee, het gaat vanzelf, hoor, een beetje uitkijken natuurlijk.”

Juist kwam er een auto om een hoek, zou die?

Nee hoor, tjonge wat gingen ze er fijn langs.

Bald zou het best ook eens willen proberen, maar dát durfde hij toch niet te vragen.

Nu waren ze het dorp al uit, zó ging het nog eens vlug, en de rechte straatweg lag voor hen.

Het klokje in de auto wees vijf over twee en het andere?

Het wijzertje stond op veertig, maar langzaam ging het door naar vijf en veertig.

„Is dat de kilometerteller?” vroeg Bald nieuwsgierig.

„Ja, maar hier gaan we wat harder,” en het wijzertje ging weer door: 50, 55, 60, zouden ze nog harder gaan? 65, 70, 75, nou hadden ze een reuze vaart, 80, het wijzertje schommelde nog iets er boven, maar hoger kwam het toch niet.

Bomen en huizen, alles vlogen ze voorbij.

Van den anderen kant kwam ook weer een auto, tsjjj, weg was ie.

Bald keek eens om. „Gaaf het niet fijn?”

„Nou!” riepen Mien en Bram tegelijk. Vader lachte maar eens.

Veel te gauw naar Balds zin waren ze in de stad, maar hoe ze daar door al die drukke straten kwamen, dat was hem een raadsel. Iederen keer dacht ie: nu kunnen we niet verder, en toch konden ze er telkens juist door.

Vijf voor drie was het op het klokje. Drie uur begon het bezoek, zouden ze nu niet te laat komen? Maar net zei Mijnheer Brandse: we rijden nog maar een singeltje om, dan zijn jullie er precies op tijd.

Dat vond Bald wel fijn, maar toch was hij een beetje onrustig dat ze te laat zouden komen. Brammetje en Mien praatten maar aan één stuk door achter in den wagen, maar die wisten niet dat het al zo laat was.

Toen ineens zei mijnheer Brandse: „Daar heb je het ziekenhuis.”

Ze werden er allemaal stil van. Dus dààr was Moe nu; wat een groot gebouw.

Op een groot plein voor den ingang stonden een heleboel mensen. „Zou er een ongeluk gebeurd zijn?” vroeg Bald.

„Welnee, jongen,” antwoordde mijnheer, „die mensen ko-

men ook allemaal op bezoek, maar ze moeten wachten tot het drie uur is."

De auto reed tot precies voor een grote stoep, met drie treden, en juist toen ze uitgestapt waren, ging de deur open, en konden ze meteen naar binnen gaan.

Vader voorop met Mien en Bram vlak bij hem en daar achter Bald.

Ze kwamen in een brede gang waar je niets van het lopen hoorde, en het was er zó stil! Maar het rook er erg naar, zo'n rare lucht, het prikte in je keel; zou Moe dat nu niet akelig vinden?

„Weet u den weg wel?" fluisterde Mien.

Achter haar was het geroezemoes van stemmen van de mensen, die ook op bezoek kwamen, maar voor haar was de lege gang, daar hoorde je niets en zij durfde hier niet hardop te praten.

„Ja, we moeten boven zijn."

Twee trappen gingen ze op en toen nog een gang door.

„Hier is het," zei Vader, terwijl hij voor een deur stilhield, „nu moeten Bald en Bram maar even wachten, want allemaal tegelijk naar binnen dat mag niet."

Mientjes hart bonsde en ze hield Vaders hand stijf vast toen ze naar binnen gingen.

„O, wát mooi!" zuchtte ze toen de deur open ging.

Een grote lichte zaal zag ze met witte ledikanten en overal bloemen op de tafels en nachtkastjes, de ramen stonden wijd open en daar doorheen zag ze het groen van de bomen.

Maar waar was Moe nu?

Ze volgde Vader en toen ineens zág ze Moe, ook in zo'n wit bed.

Maar wat zag ze er vreemd uit, zo bleek en stil.

Op haar tenen sloop Mientje naar het ledikant. „Dag

Moe," fluisterde ze, en toen, ze kon er niets aan doen, begon ze zo maar hard te huilen.

„Stt," zei Vader. Hij had nog wel zo gezegd, dat ze heel rustig moest zijn, maar Moe streelde haar zachtjes over het haar. „Stil maar, Mien, het is zo weer over, wat jij?"

Met haar zakdoek boende Mien boos op zichzelf haar gezicht af, en toen mocht ze uit Moe's flesje fijn een beetje eau de cologne hebben.

Moe vertelde, dat ze nu niet zo veel pijn meer had, maar ze moest wel erg stil blijven liggen.

Dat kon je wel zien, dacht Mientje, het bed lag zo netjes, net als van de andere mensen. Zouden die ook allemaal erg ziek zijn? Vast wel, anders hoefde je niet naar een ziekenhuis. Maar daar aan den overkant zag ze er twee zitten, die waren zeker al wat beter.

Bij ieder bed zaten nu bezoekers, heel anders dan toen ze binnenkwamen, want zij waren de eersten geweest.

Vader en zij hadden ieder aan een kant een witten stoel gekregen.

Vader vertelde dat ze met de auto waren gekomen en dat de jongens nu in de gang zaten.

Dát was een verrassing voor Moe, nu ze er allemaal waren; ze had zoveel aan ze gedacht en nu kon zij ze allen even zien.

Onderwijl zaten Bald en Brammetje op een bank in de gang.

Brammetje had het papier maar vast van zijn bloemen afgedaan; ze waren wel wat verlept nu, maar als ze eenmaal in het water stonden kwam dat wel goed.

„Bóterbloemen," had Bald gesmaald, „wie neemt die nu mee naar een ziekenhuis." Maar Bram hield stijf vol, dat Moe er wel blij mee zou zijn.

Een vreselijk gehuil deed hen allebei opkijken: een klein

jongetje werd door een verpleegster uit een andere zaal gebracht en naast Brammetje neergezet.

„Wat is er?” vroeg Brammetje, die wel erg veel medelijden met hem had.

„M'n Mammie!” snikte het jongetje.

„Je Mammie.... is ze.... dóód?” schrok Bram, „moet je daarom zo huilen?”

„Nee,” snikte het jongetje, „ik heb.... de melk omgegooid.... enne.... ik wil niet meer.... naar het ziekenhuis.”

O, was het dat, als hij dat nu ook eens deed per ongeluk. Bram beefde bij de gedachte, dat de zuster hem ook weg moest brengen.

„Gaan jullie mee?” klonk toen onverwacht de stem van Vader.

„Huil maar niet meer,” fluisterde Bram nog gauw tegen het jongetje, „hier heb je een mooie bloem.” Moe zou het vast wel goedvinden als hij er ééntje weggaaf.

Maar het jongetje huilde: „ik wil geen boterbloem” en smiet hem vlak achter Bram neer.

Hij had geen tijd meer om er naar te kijken, want een ogenblik later stonden ze al midden in de zaal.

„O, was dat nu een ziekenhuis, en daar had je een zuster en daar een beker melk, en daar.... *daar* was Moe.

Bram vergat zijn angst voor den beker; hij vloog op Moe af en pakte haar zó stijf, dat Vader hem gauw terug moest trekken.

Bald vond het akelig al die zieke mensen en toen hij bij Moe was, bleef steeds de azalea in zijn gedachten. Zou Moe er nu ook aan denken? Het kon haast niet anders en weer zag hij Moe op het plaatsje met de gebroken azalea in haar handen.

Als Moe nu maar beter werd, ze zag er zo wit en vreemd

uit, anders kan hij het nóóit meer goed maken.

Ze zaten maar stil bij het bed, veel mocht Moe niet praten en toen ze weg gingen, moest hij telkens nog even omkijken; hij kon wel huilen, dat Moe daar nu moest blijven, bij al die andere zieke mensen, terwijl zij maar fijn met de auto naar huis konden gaan.

Lang bleef Bald niet verdrietig, want onverwachts had hij al een begin voor den azalea-spaarpot.

Mijnheer Brandse was er nog niet met de auto toen ze buiten kwamen, en afgesproken was dat ze op de bank voor het ziekenhuis zouden wachten.

Bald zat naast een oude dame.

Hij zag dat ze een zilveren beursje uit haar tasje haalde en toen kwamen er twee kwartjes uit te voorschijn.

„Zou jij een boodschap voor mij willen doen?” hoorde Bald haar ineens vragen.

„Jawel Mevrouw,” antwoordde Bald een beetje verschrikt en hij vergat helemaal, dat hij in deze vreemde stad den weg niet wist.

„Ja, wil je dan bij Gronde hier om den hoek vier perziken halen?”

Hij had de kwartjes al in z'n hand.

Hier om den hoek, dat kon hij wel vinden.

„Mag 't?” vroeg hij nog even aan vader.

„Ja, als je maar gauw terug komt.”

Op een holletje ging Bald den tuin door, hé, wat was die groot, in de auto had hij daar zo'n erg niet in gehad.

Buiten het hek kwam hij in een drukke straat. Maar aan welken kant moest hij nu zijn?

„Hier om den hoek,” had de dame gezegd. Nu dan ging hij maar rechtson, dat was vast wel goed.

Hij was al een heel eind de straat in toen hij nog steeds geen fruitwinkel had gezien.

Hoe heette die man nu ook weer?

Kijk, nu was hij het al vergeten.

Nog maar een eindje verder doorlopen, die winkel moest hier toch wel ergens zijn.

Meteen kwam hij bij een druk kruispunt waar een verkeersagent stond.

Er waren twee zijstraten, maar de straat waar hij in liep ging nog een heel eind door.

Dat hij moest wachten zag hij wel aan de auto's en fietsen die er stonden, maar . . . daar ging de hand al naar boven, nu mochten ze van dezen kant passeren.

Bald zette het op een lopen. Als die hand weer omlaag ging . . . dan kwamen al die andere auto's!

Zo, hij stond alweer veilig op de stoep aan den overkant.

Even kijken of er nog meer mensen kwamen, maar toen hij omkeek zag hij dat ze allemaal heel gewoon liepen.

Nou, als hij terugkwam zou hij vast niet meer zo hollen, dat hoefde heus niet.

Een klein eindje verder, daar zag hij een fruitwinkel, maar of het de goede was? De naam die er op stond had de dame toch niet gezegd, meende hij.

„Veertig cent,” zei de mijnheer, toen hij Bald den zak gaf, dus kreeg hij tien cent terug.

Bij den verkeersagent moest hij alweer wachten, maar dat vond hij juist wel fijn, er was zoveel te zien.

Maar nu moest hij toch opschieten, anders zouden ze nog ongerust worden als hij zolang wegbleef.

In de verte al zag hij Vader met Mien en Brammetje op de bank zitten, maar waar was de oude dame nu? Die zat er niet meer.

Er stonden nog verschillende auto's en een ervan reed juist de brede laan af naar het hek.

Vlak bij Bald stopte de wagen en meteen zag hij dat de oude dame er in zat.

Ze had het raampje naar beneden gedaan en daardoor reikte Bald haar den zak aan.

„Alstublieft, Mevrouw, en een dubbeltje terug,” zei Bald beleefd.

„Dat mag jij houden voor de boodschap,” en voor Bald goed wist wat er gebeurde was de auto al weggereden en stond hij er nog met het dubbeltje in zijn hand.

Even stond hij wat beteuterd te kijken, maar toen drong het pas goed tot hem door: dat dubbeltje was voor hem, dat mocht hij zelf houden, jongens, dat was nog eens een meevallertje, dat kon hij wel gebruiken, natuurlijk voor de plant! Wat fijn, een heel dubbeltje ineens, dat was een mooi begin!

Hij stopte het gauw in z'n broekzak, de anderen zou hij er nu niets van vertellen, later wel als de plant er was, dan mochten ze alles weten.

's Avonds toen Brammetje allang sliep zat Bald nog op den rand van z'n bed.

Hij haalde eerst een doosje uit z'n zak te voorschijn en toen het dubbeltje.

Wat was hij er rijk mee, een dubbeltje, een mooi begin hoor, tien cent, hij moest er nog honderd en tien bij hebben, dat had hij al zo vaak uitgerekend vandaag. Het was nog heel wat, maar dit had hij nu toch alvast.

Waar zou hij het nu opbergen, zo dat niemand het kon vinden?

Daar hoefde hij niet lang over te denken. Met z'n kousen stond hij al op het bed en van daar zat hij zo met een sprongetje op den eersten balk.

Maar hier moest het niet zijn, want daar kon Brammetje ook bij.

Als een ruiter te paard schoof hij over den balk, aan het eind er van kon hij bij den tweeden komen.

Daar stond hij en sloeg toen z'n armen om den volgenden balk, die nog hoger was. Even slingerde hij er aan en meteen hadden z'n benen al het schuine dwarsbalkje. Nu zichzelf nog een beetje ophijsen, daar zat hij boven in het nokje.

Hier, op den allerbovensten balk moest het doosje staan, in het donkerste hoekje.

Brammetje kon er nog niet bij, en de anderen? Nee, hier kwam nooit iemand.

Even kijken, ja, het dubbeltje was er nog, Bald kon het glanzende zilver duidelijk zien in het half duister. Als hij het andere geld nu ook maar zo gauw kon verdienen. Maar z'n best zou hij er voor doen, dat was zeker.

Met een plofje stond hij even later weer op het bed.

„Slapen gaan,” riep Vader van beneden.

Bald schrok. Als Vader nu maar niet boven kwam, want hij was nog niet eens uitgekleeed.

Bij z'n avondgebed vergat hij niet voor Moe te bidden, hij bad ook of de Heer hem helpen wilde het geld te verdienen voor een nieuwe plant en dankte voor het geld, dat hij al gekregen had.

Bald was zo blij, hij geloofde vast dat het nu wel in orde zou komen.

7. BALD WEET HET

Jongens, gaan jullie mee zien of Japie al terug is?"
„Met z'n vieren gingen ze naar school, Henk, Bald, Louw en Jan.

„Welnee," het was Henk, die antwoordde, „die is nog niet terug, ik ben er vanmorgen pas langs gekomen, maar er was nog niets te zien."

„Ja maar, je weet toch nooit," begon Jan weer.

Ze liepen door het achterweggetje, waar Japies huisje stond. Eens was er sprake van geweest dat het afgebroken zou worden, maar Japie stond er zo op, in z'n „paleis", zoals hij het soms noemde, te blijven wonen, dat men het hem maar gelaten had.

Ook nu weer deden de jongens een vergeefs tocht.

Japie was er niet.

„Zie je wel," zei Henk, „ik had lekker toch gelijk."

„Nou, houd je mond maar," zei Jan weer, het had tóch wel gekund, dat ie niet vanmorgen thuis gekomen was."

„Ja, hádden, hádden, daar schiet je ook niet veel mee op."

Japie wíed, straatje wíed, neuriede een van de jongens. Saai dat er nu niets te beleven was.

Over een half uur zaten ze alweer op school, en dan moet je natuurlijk zoet zijn.

„Zullen we even slootje?" stelde hij toen ineens voor.

„Ja! ja!" riepen ze allemaal tegelijk.

Slootje was een fijn spelletje, maar wel een beetje gewaagd, vooral als je het voor schooltijd deed, als er dan één inviel, kon die niet naar school en dan zou er wat opzitten, want 't mocht niet van den meester. Na schooltijd kon je je desnoods ergens gaan drogen, dan merkte niemand er wat van.

Het mocht niet, en toch deden ze het allemaal, er was er

niet één die durfde te zeggen: ik doe niet mee, al voelden ze in hun hart best dat het ongehoorzaam was.

Bald ook, maar het was zo moeilijk als iedereen meedeed om dan te zeggen, het mag niet, dan werd je uitgelachen en dat was nog erger dan straf van den meester.

Het was een slootje met een meter of tien van elkaar vandaan, vier plankjes naar de weilanden. De jongens begonnen altijd ieder aan een kant, ze moesten over de sloot springen, om het plankje heen lopen, en dan weer er over springen, tot het eind, en dan wie er het eerste was.

Je moest natuurlijk wel erg oppassen, dat er niet van iederen kant een jongen tegelijk sprong, dan botsten ze boven het water tegen elkaar, het was al eens meer gebeurd en toen kiepten er twee in.

Aan iederen kant van het eerste plankje stonden twee jongens, daar gingen ze al, lopen jongens, harder harder, goed zo, wie zou 't winnen? Ze waren nog gelijk, Bald vloog, z'n vuisten gebald, winnen wou hij, maar dat wilden ze allemaal.

Toen een schreeuw . . . dáár had je het al!

„Hellep!” brulde Louw, voorover lag hij in het gras, beide benen in het water. Henk was naast hem neergeploft, sjarde met alle macht aan z'n armen.

„Vooruit dan, jô, eruit moet je!”

„Ik kan niet!” steunde Louw, „mijn klomp!”

Henk trok en trok en daar kroop Louw al tegen de helling op, z'n benen kletsnat en den enen klomp dien hij nog aan had zwart van de modder.

Bald en Jan waren juist op den weg gesprongen, „kom hier” riep Henk, „z'n klomp!”

„Eerst even een aanloop,” waarschuwde Bald Jan nog net op tijd, „zo smal is het slootje niet.”

Bald en Jan lagen plat op hun buik met hun handen in

het water naar den klomp te zoeken, Henk veegde den anderen in het gras schoon en Louw wong z'n kousen uit, toen ging de bel!

Tingelingeling!! klonk het vanuit de verte.

„De bel!” schreeuwde Bald.

„M'n klomp,” steunde Louw.

Ja maar, waar was ie dan, misschien onder 't springen al uitgevlogen?

Henk had den anderen al schoongeveegd, en lag nu ook met z'n handen in de modder te graaien en woelde tussen de waterplanten.

„Pakken jullie 'm dan!” riep Louw nu weer wanhopig.

„Toe jong, houd je kalm, had jij 'm dan niet verloren!” klonk weer Henks stem vanuit de diepte.

„k Heb 'm,” kwam meteen triomphantelijk Bald, en hij waste den klomp al schoon van de modder.

Met natte kousen en klompen draafde Louw mee naar

school, zouden ze nog op tijd komen? Als de meester nu maar niet zag, dat hij zo nat was.

„Was Japie nu maar thuis,” hijgde Henk onder het harde lopen, „dan kon ie daar bij het vuurtje drogen.”

Louw haalde z'n schouders op. „Veel te laat immers.”

„Mijn moeder heeft gezegd,” Jan was al het voorst, „dat ik nu het straatje bij ons moet wieden, maar ik krijg er geen geld voor!”

Juist toen de laatste kinderen naar binnen gingen, kwamen ze aanrennen, warm en verhit.

„In 't vervolg wat vroeger, jongens,” zei de meester, ze duwden Louw wat tussen hen in, en zo zag hij niet diens natte onderdanen.

Nog puffend en blazend zaten ze even later in de bank, Louws benen waren nu warm van het harde lopen, gloeiden in z'n natte kousen.

Op de voetenplank waren al twee natte plekken, het rook naar slootwater.

Zou de meester niets...?

Balds ogen straalden!

Hij vergat de jongens om hem heen, merkte er niets van dat ze al begonnen waren, hoorde niets van het vertellen van de vaderlandse geschiedenis; het slootje springen, Louw's natte benen, alles was hij vergeten.

Hij wist het! Hij wist het!

Hij wist hoe hij de plant kon verdienen! O, wat was dat heerlijk, en nu zou hij het ook doen.

Als de jongens hem soms uitlachten, zou hij er niets om geven, maar volhouden, tot hij al het geld bij elkaar had.

Moeke, als u dat nu eens wist, dat er een nieuwe plant staat als u thuis komt, en als u dan helemaal beter bent...

Helemaal beter, maar als dat nu eens niet zo was, als Moe

nu eens niet beter werd, dat was het, waar Bald zo vaak aan moest denken.

Vader had gezegd, dat ze erom mochten bidden, en dat deed hij iederen avond. Dan wórdt Moe ook beter, had Brammetje dadelijk gezegd. En toen had Vader geantwoord: „Als de Here het wil!”

Bald staarde recht voor zich uit, tranen sprongen in z'n ogen, dan hoefde hij de plant ook niet te verdienen, o, wat zou dat vreselijk zijn.

Nu dacht hij weer aan het plannetje, dat zo juist in hem was opgekomen, en hij vergat de nare gedachte, het was ook zo fijn, dat hij nu werkelijk iets wist, waar hij het geld mee zou kunnen verdienen.

Maar waar zou hij beginnen?

Zou hij het durven? Ook als de jongens hem plaagden en uitlachten?

Nee, daar wilde hij nu niet aan denken, misschien zagen ze er wel niets van.

8. NU LUKT HET

Even nog stond Bald besluiteloos toen ze om vier uur uit de school kwamen.

Zou hij....?

Vooruit dan, jô, wees niet zo suf, porde hij zichzelf aan.

Ja maar....

„Hè Bald, droom je?” lachte Henk opeens.

„Hè, wat? nee! 'k Heb geen tijd vanmiddag.”

„Geen tijd? Toe jô, doe niet zo flauw!” riep Louw.

Vooruit nou, toe nou, ga weg! Nog een kleine aarzeling.... „Nee, 'k heb geen tijd vanmiddag!”

„Hij moet zeker z'n Moessie helpen,” plaagde Jan, wat hem een stomp van Henk bezorgde. „Houd je mond, jô, z'n Moeder is immers in het ziekenhuis!”

O ja, dat was waar ook. Jan schrok er zelf van.

En Bald liep door, z'n handen in de zakken, zo onverschillig mogelijk, eerst maar den kant naar huis op; ze stonden hem natuurlijk na te kijken.

Zodra hij den hoek om was stond hij stil; waar moest hij nu naar toe? Even bedacht hij zich.... de Achterstraat?

Ja, dat deed hij, daar woonden ook geen jongens van school; als die hem zagen....

Meteen zette hij het op een lopen, hoe eerder uit de buurt van de jongens hoe beter.

Daar was de straat al, een lange rij huizen, met een brede stoep van klinkers er voor, en.... tussen die stenen in groeide gras, voor sommige huizen veel, voor andere weinig.

Hier had Bald Japie meer dan eens zien wieden, in andere straten ook wel, maar dat was zo dicht bij de jongens. En nu zou Bald in de plaats van Japie gaan wieden. De moed ontzonk hem haast. Als de jongens hier nu toevallig eens

langs kwamen . . . maar toen dacht hij weer aan de plant, aan Moe in het ziekenhuis, aan 't geld. Hij móést het doen, vooruit dan, bangerd!

Voor het eerste huis zat een juffrouw te breien. Bald keek eens goed, nee, hier was haast niets voor hem te doen, daar hoefde hij het niet te proberen.

Het tweede? Nee, dat was ook niet de moeite, op een afstand leek het wel wat, maar als je er vlak voor stond . . .

Het derde? Ja, dat ging beter. Bald tuurde de straat eens in, overal speelden kleine kinderen, hier en daar zaten een paar vrouwen buiten.

Jongens zag hij nergens.

Toen stapte hij kordaat op de deur van het derde huis af.

„Wat is er?”

Op z'n bellen verscheen in de opening van het raampje een vrouwenhoofd.

„Juffrouw, eh, Japie Wied is weg, enne, nou wou ik vragen, eh, of ik hier mag wieden.” Z'n ogen gleden over de stoep, waar je haast wel een geit kon laten grazen. „Eh, er groeit hier zoveel gras.”

„Bwutale jongen, waar bemoci jij je mee, ik zal m'n eigen zaakjes wel opknappen!” Pats, het raampje was dicht.

Beduusd stond Bald een ogenblik naar de deur te kijken, hij had vast gedacht, dat ze ja zou zeggen, zo'n vuil straatje.

Toen moest hij ineens lachen, ze was natuurlijk kwaad dat hij dat gezegd had; nou maar voor zo een wilde hij het niet eens doen.

Twee huizen verder zat een juffrouw op de stoep te naaien, daar was het ook wel de moeite waard, maar dat zou hij nu toch maar niet meer zeggen.

„Zo, kom jij voor Japie in de plaats?” begon ze zelf al. Ze had zeker gehoord wat hij bij die andere gezegd had.

„Ja juffrouw, Japie is weg!”

„Dat heb ik gehoord, hij is wel eens meer een paar weken weg geweest en zal nu ook wel weer boven water komen. Nu als je het hier eens netjes op kunt knappen, mijn man komt niet voor 's avonds laat thuis, en dan is hij te moe om er nog aan te beginnen.”

Wat een aardige juffrouw vond Bald dat, nou maar hier zou hij zijn best doen.

Maar ze had gezegd dat Japie een paar weken weg zou blijven en dat was niet lang, bedacht hij angstig.

„Zal ik meteen maar beginnen?” vroeg hij toen.

Bald zat al op z'n knieën, het mes in z'n hand. Zo, het eerste plukje was er al uit; hoeveel zou hij er voor krijgen? Hij durfde het niet te vragen, vijf cent of een dubbeltje, of . . . een kwartje! Nee zoveel vast niet.

Hij zou het maar afwachten, maar was er toch wel erg nieuwsgierig naar.

„Je kunt het vlug, hoor,” prees de juffrouw, toen hij even bezig was, „zo vlug deed Japie het niet.”

„Nee, maar die is ook al oud!”

Bald ging even rechtop zitten, een paar zweetdruppeltjes liepen over z'n gezicht; het was warm hier in het zonnetje.

Z'n knieën deden ook een beetje zeer; 't viel niet mee zo met je blote knieën over de straat te kruipen, maar daar zou hij nu maar niet aan denken.

Hij werkte ijverig door, 't was lang zo erg niet als hij gedacht had; de juffrouw was ook zo aardig, af en toe praatte ze tegen hem.

Daar kwamen voetstappen aan. Wie zou dat zijn? Bald zat met z'n rug naar de straat, maar durfde niet omkijken.

De jongens?

Flauw eigenlijk; als je op 't land werkte was dat niets erg,

dat deden in de vakantie zoveel jongens, maar dit deed Japie altijd, die ze moesten plagen, en nu was hij Japie, en zouden de jongens hem vast ook plagen.

De voetstappen gingen voorbij. Bald gluurde even opzij, het waren twee mannen; gelukkig, dus de jongens toch niet.

Toen kwamen er een paar kleine kinderen aan.

„Hei Japie!” riepen ze al van een eind, „krijgen we een balletje?”

„Ze denken, dat jij Japie bent,” lachte de juffrouw.

„Ja, maar ik heb geen balletjes.”

Jammer vond hij het, 't zou best leuk geweest zijn.

„'t Is Japie niet!” zei één van de kleintjes verbaasd. „Ben jij nu Japie?”

„Ja,” knikte Bald.

„Krijg ik dan ook een balletje?”

„Ik heb geen balletjes.”

„Dat vind ik niet lief, de andere Japie heeft ze wel, ga jij maar weg, hoor.”

„Morgen zal ik balletjes meenemen,” beloofde Bald.

„Morgen? Dan ben je een lieve jongen,” en een klein ventje dat er ook bij stond riep hard tegen z'n moeder:

„Er is een nieuwe Japie!”

„Hij heeft gewonnen, gewonnen de zilvervloot,” zong Bald op weg naar huis.

De rechterhand stijf in den broekzak, daar zat de zilvervloot in!

O, hij zou het wel aan iedereen willen vertellen, zo blij was hij. Maar dat kon nu juist niet, het moest immers een geheim blijven, en dan zong het weer van binnen: „Hij heeft gewonnen de zilver-, de zilvervloot!”

Maar wacht eens. Rekke kon hij het gaan vertellen, natuurlijk, Rekke wist er van, Rekke die de plant voor hem

bewaarde. Ja, dat zou hij doen, en dan meteen vragen de plant nog even te mogen zien.

Jongens, wat was dat een goede middag geweest.

Bij de eerste juffrouw had hij een dubbeltje gekregen, een heel echt dubbeltje.

Bald had de juffrouw wel om den hals willen vliegen, maar hij had alleen maar netjes: dank u wel, juffrouw gezegd.

Bij de volgende had hij een stuiver gekregen, dat was wel even een tegenvaller, maar dit straatje was ook lang zo groot en zo vuil niet.

Bij het naar huis gaan was hij nog langs het eerste straatje gekomen; de juffrouw zat er niet meer, maar 't was schoon, prees Bald zichzelf, geen sprictje meer te be-
kennen.

Het dubbeltje had hij eerst in een knoop in z'n zakdoek in z'n zak gestopt, maar nu hield hij het met den stuiver zo in z'n hand, dan voelde je het beter.

Dáár was Rekke al.

„Ik heb de zilvervloot gewonnen,” riep Bald van een eindje, „twee dubbeltjes en een stuiver; is het al niet veel?”

„Dat is het zeker!”

„Ja, en eigenlijk maar in twee dagen. Zaterdag een dubbeltje en nu vijftien cent. Dan ben ik er in tien dagen, Rekke, da's toch gauw, hè?”

„Tenminste als het zo doorgaat, maar wat heb je er voor uitgevoerd?”

Bald vertelde....

„Zo, zo, maar als 't morgen regent, wat dan?”

„Dat weet ik niet, maar het zal wel droog blijven, hoor!”

„Dróóg, nu dát weet ik niet.” Rekke trok met een bedenkelijk gezicht aan de pijp.

„Och jawel,” zei Bald een beetje boos. Die vervelende Rekke, daar had hij nu helemaal nog niet aan gedacht.

„Je krijgt geen regenvergoeding, en als 't gaat regenen schiet je niet hard op. Weet je wat we doen? Als 't regent mag je voor schooltijd zelf voor de plant komen zorgen; dan krijg je er telkens een cent voor.”

„Dát was fijn. Balds gezicht klaarde al weer op. Rekke was toch wel aardig, en de regen was dan niet zo héél erg.

„Mag ik nu de plant nog even zien?”

„Welja, in de tweede kas achteraan, in het hockje.”

„Fijn, dan ga 'k meteen maar naar huis. Dag Rekke!”

„Dag Bald, tot het regent dan!”

„Dan hoop ik dat het lang duurt!”

Behoedzaam ging Bald de kas in. Als altijd was het er warm en rook het er lekker naar vochtige aarde en planten.

Dáár stond de azalea!

Een paar knoppen waren al uitgekomen. Wat wás ie toch prachtig.

Even streelde Bald voorzichtig een paar blaadjes en voelde met z'n vinger in de aarde.

Een stukje ervan was nu al van hem.

Als hij het geld nu maar bij elkaar had voor Moe thuis kwam. Om een week later er mee aan te komen, dáár was niets aan.

9. BALDJE WIED

O nbeweeglijk zat Bald op den tweeden balk. Brammetje had zich juist in bed omgedraaid en hardop gepraat. Hij zou toch niet wakker worden? Maar nee, het was maar dromen geweest.

Even later tastte zijn hand in het donkere hoekje waar hij het doosje wist.

Daar had hij het al, gelukkig, het rammelde nog.

Zo, nu maar een balkje lager, het was hier zo donker.

Gelukkig bekeek Bald z'n schat. Daar lagen ze nu, de twee dubbeltjes en de stuiver, alles zelf verdiend. Nog negen dubbeltjes moest hij er nu bij hebben, hè wat leek dat veel ineens, nog even narekenen.... ja het was toch zo.

Als Japie nu maar niet te gauw terug kwam, als ie tenminste niet.... maar nee, dan hadden ze hem wel gevonden. En als het nu maar droog bleef, die Rekke ook met z'n regen.

En 't was droog.

Bald ging zo vroeg mogelijk naar school, om nog wat met de jongens te kunnen spelen. Wat zouden ze er wel van zeggen als hij om vier uur weer niet meeding, 't was zo moeilijk, maar 's avonds kon hij het ook niet doen, dan moest hij van vader z'n huiswerk maken. Die zei altijd dat hij 's middags wel mocht spelen.

Kon hij maar iets verzinnen om tegen de jongens te zeggen, maar hoe hij ook dacht, hij wist niets.

Hoe meer de grote wijzer 's middags naar de vier draaide, hoe onrustiger Bald werd. De jongens gingen stekeltjes vangen; dat deed Bald ook altijd graag, maar hij had nog niet durven zeggen dat hij niet mee ging.

Als gewoonlijk met veel gestommel waren de sommenschriften opgeborgen.

Na het danken zat de klas keurig in het gelid; als ze niet netjes zaten mochten ze ook niet weg en om te moeten blijven, daar had nooit iemand zin in.

Na de meisjes zouden de jongens de klas uitgaan, toen meester zei: „Wachten jullie eens even, ik heb je wat moois te laten zien.”

Bald was al dicht bij de deur. Hij wist nog steeds niet wat tegen de jongens te zeggen als ze straks buiten zouden komen, en ze natuurlijk zouden vragen of hij meeding; of nee, dat zouden ze niet doen, het was immers zo gewoon dat hij meeding, maar ze zouden verbaasd zijn, als hij weer moest zeggen: ik ga weg. Maar nu zag hij een kans, zou hij nu . . . ? Als de anderen bleven, ze merkten het misschien niet eens en de meester ook niet. Met een paar stappen was hij bij de deur, keek nog eens om, ze hadden er geen erg in, gauw nu . . . Een ogenblik later stond hij al in de gang, de laatste meisjes gingen juist de deur uit. Nu weglopen zo hard hij kon, ze zouden dan ook niets vragen. Ja, hij deed het . . .

Maar ze kwamen niet, wel hadden ze gemerkt, dat hij er niet meer was.

„Waar is Bald?” had meester gevraagd. Bald? De jongens keken elkaar aan, maar Bald zag niemand.

„Wat die toch heeft,” zei Henk, „gister was ie ook al zo gauw weg.”

„Nou, straks gaan we 'm zoeken, hoor,” beloofde Louw.

En Bald alleen liep op een drafje door de straten, naar de straat, waar hij gister de 15 cent had verdiend.

Zou het vandaag weer zo goed gaan?

In z'n zak had hij drie balletjes. Mientje had ze van buurvrouw gekregen, en er hem ook van meegedeeld. Die wa-

ren nu voor de kinderen als ze er weer zouden zijn. Hij vond het nu al niet zo erg meer als den vorigen dag, om ergens aan te bellen en te vragen of hij het straatje mocht wieden.

Maar of het zo goed zou gaan als gister? Al aan drie huizen had hij nu voor niets gebeld; vol angst dacht hij aan z'n zilvervloot, die nu niet aan zou groeien.

Eindelijk bij het vijfde, het was een huis dat even van den weg afstond en er woonden twee dames, wist Bald. Zou hij hier....?

Ja, het mócht; wat was Bald nu weer blij, en het was zo'n groot straatje, dat zou vast wel weer een dubbeltje worden.

Nu maar hard doorwerken, misschien kon' hij er dan weer twee doen net als gister.

Hè, nu moest Moe hem hier eens bezig zien!

Bald floot een vrolijk wijsje. Hij had er plezier in en eigenlijk was het niet eens zo'n naar werkje. Toen zwierwen z'n gedachten weer naar huis; Vader ging vanavond weer fijn naar het ziekenhuis, met mijnheer Brandse, die ging zo vaak naar de stad. Bald vond het wel naar in het ziekenhuis, maar hij zou toch wel graag weer meewillen; heel eventjes maar naar Moe kijken. Maar het kon niet, want er was alleen nog maar plaats voor Vader in de auto.

De balletjes zaten nog in z'n zak. Waar zouden die kinderen nu zijn? Toch nog maar niet opeten, als ze nog eens....

Wat was dàt?

Bald luisterde scherp. Het mes bleef, met een plukje gras, tussen de stenen steken.

Rechtop zat hij, nog eens luisteren. Ver weg klonk het,

jongensgezang, een bekend wijsje leek het, dat was. . . . ?
Of toch niet, nee, dat kón toch niet?

Nog maar nauwelijks waren de jongens buiten of Louw begon al. „Waar Bald nu toch zit! Gaan jullie mee hem zoeken?”

Och waarom; ze zouden immers gaan vissen, daar hadden ze veel meer zin in. En waar moesten ze hem zoeken; als Bald zo flauw was weg te gaan, nou dan moest hij het zelf maar weten.

Ja maar, Louw was toch wel erg nieuwsgierig.

Aan het eind van de straat stonden een paar jongetjes uit de tweede. „Hei,” riep Louw, „hebben jullie Bald ook gezien?”

„Bald?” Even dachten ze na. „Ja, hij is dien kant op gegaan,” wees toen de kleinste en de andere zei er nog bij: „zeker weer wieden.”

„Wat zeg je?” vielen de jongens haast tegelijk in.

„Nou, gister heeft ie toch straatje gewied, net als Japie?” Bald straatje wieden, net als Japie? Ze konden het haast niet geloven. „Kom mee, jongens, dan gaan we kijken, daar zullen we wat van beleven.” Nee maar, die was goed. Louw liep haast te dansen van pret.

„Waar is ie dan?” vroeg Henk aan het jongetje.

„In de Achterstraat. Maar je verklapt het niet hoor, dat wij het gezegd hebben.”

„Welnee, bangerd.”

Steeds duidelijker hoorde Bald het zingen; schelle jongensstemmen waren het en dat wijsje, hij had het immers zelf ook zo vaak meegezongen; of hij dat niet zou kennen.

Ze wisten vast dat hij hier was, maar nee, dat kon toch niet; 't was natuurlijk toevallig dat ze dat zongen, maar

wat deden ze hier dan, in deze buurt kwamen ze toch nooit?

Daar had je ze al, aan het eind van de straat; Bald zag ze, het waren de jongens uit zijn klas, z'n vrienden. Henk en Louw waren er ook bij.

Hij maakte zich zo klein mogelijk, zat plat op den grond, misschien zagen ze niet eens dat hij hier was, kwamen ze hier toch toevallig langs.

Toen, Balds gezicht werd vuurrood, verstond hij wat ze zongen.

Baldje, Baldje wiede,
Hij is een hele piet.
Z'n rug is rond,
Als ie kruipt op den grond,
Baldje wiede, straatje wiede!

O, wat klonk dat treiterig! Nog nooit had Bald het zo'n akelig versje gevonden; anders, als hij het zelf meezong voor Japie, vond hij het altijd prachtig, maar nu, o, daar begonnen ze weer, en ze kwamen al steeds dichterbij. Wat moest hij toch beginnen?

De tranen sprongen Bald in de ogen; wat gemeen van de jongens om hem zo te plagen, echt gemeen. En dat waren dan z'n vrienden, o, hij zou ze.

„Baldje wied, straatje wied!”

Vlak bij waren ze nu al.

Doór z'n tranen zag Bald geen gras en geen stenen meer; nog dieper boog hij zich voorover, hij wilde niet dat ze hem plaagden, nee, hij *wilde* het niet.

Ze stonden nu voor het hekje. „Hei Bald,” riep Louw, maar Bald keek niet en daar begonnen ze alweer: „Baldje wied.” Ze zouden toch niet blijven zingen, dacht Bald vol angst.

Wat moest hij toch doen? Omkijken durfde hij niet.

Een grote traan drupte op den steen, vlak bij het mes.

Als de jongens dat zagen!

En toen ineens, ba, dacht Bald, wat ben ik een flauwerd, hier te zitten grienen, omdat de jongens me een beetje plagen; 't is maar niet lollig ook als er een straatje zit te wieden, maar ze zouden er geen plezier van hebben! Wat zou hij doen? Stil door blijven werken, net of hij er niks van merkte, dan stonden ze er lekker voor niets, of . . . ?

Hij was al opgesprongen, stond met het mes in z'n hand voor de jongens, maakte toen een diepe buiging: „Ik dank jullie hartelijk voor de zanghulde, en als je me soms wilt helpen, nou dan houd ik me aanbevolen. 't Is een fijn werkje hoor, ik moet wat geld verdienen voor”

„Kunnen we best doen,” vond Henk, „dan zal ie even gauw klaar wezen. Jij bent een handigerd: nu Japie weg

is, gauw dat werkje op te knappen, dat had ik ook wel kunnen doen, dan had ik een dikken spaarpot gekregen." Henk was al door het hekje, met nog twee jongens. Louw bleef staan: „Ik zou je danken, bij een ander straatje te gaan wieden, zo armoedig!”

„Dan ga je maar,” riep Henk hem na en hij vond Louw ineens een groot mispunt.

Bald stond verbaasd, zóiets had hij niet verwacht.

Enig van Henk, hij gaf hem een harden klap op z'n schouder. Dat was nou eens een vriend.

„Je bent al een heel eind,” prees Henk.

„Ja jô, maar 'k heb ook hard gewerkt.”

„Nou, dat merk ik.”

Even later zaten ze met z'n vieren op een rijtje te wieden.

Wat hadden ze een pret; maar 't mooiste was toen Henk begon te zingen: jongens wied, straatje wied!

En Bald was zo blij, fijn dat alles zo gelopen was, dacht hij, en ze schoten nu ook nog eens zo hard op.

Daar begon Henk weer: „Jongens wiedt. . . .” maar midden in den regel bleef hij steken; met een boos gezicht was een van de dames naar buiten gekomen.

„Wat betekent dat hier? Wat is dat voor een lawaai voor mijn huis?”

De jongens schrokken zich naar. Op een rijtje zaten ze op den grond, de hoofden opgeheven naar de juffrouw.

„Die jongen daar,” ze wees naar Bald, „zou hier de straat doen, maar die anderen, jullie hebt hier niets te maken. Denk je dat ik zo'n bende voor m'n huis wil hebben?”

Op de stoep, twee treden hoger dan het straatje, was ze blijven staan, spinnijdig, zoals Henk Bald nog gauw in-fluisterde — en wees met gebiedend gebaar naar het hekje.

„Vooruit jullie, je hebt hier niets te maken!”

„Ja maar, eh, we wilden hem helpen, juffrouw, dan is ic gauw klaar.”

„Daar heb ik niets mee te maken. Ik wil hier zo'n troep niet, en anders kan hij ook inrukken,” nu wees ze weer naar Bald, „begrepen?”

Bald dacht alweer met angst aan het geld, dat hij verdienen moest, hij trok aan Henk's broekspijp. „Ga maar weg,” fluisterde hij toen.

De andere twee waren al bij het hekje, maar Henk had er niets geen zin in, hij vond het leuk om Bald te helpen.

„Mag ik dan alleen blijven, juffrouw?” vroeg hij nog eens heel vriendelijk en beleefd, „we zullen dan niet meer zingen.”

De juffrouw dacht, dat Henk haar voor den mal hield. „Brutale jongen,” viel ze uit, „wil je nu wel eens gauw maken dat je weg komt, vooruit, dadelijk!”

Bald schoot toch in een lach, toen Henk zo weggejaagd werd, maar toen begon de juffrouw weer tegen hem. „En anders kun je ook gaan. Ik heb je trouwens niet eens gevraagd hier te komen. Je kunt dit nu afmaken, maar het is meteen de laatste keer, je hoeft niet te denken, dat ik hier nog eens zoiets wil beleven.”

„Juffrouw,” begon Henk weer. Hij stond al bij het hekje. „Houd je mond, en nu dadelijk weg!”

Toen ging Henk maar, want hij wilde voor Bald niet den boel bederven.

In z'n eentje werkte Bald weer verder. In de verte zag hij de jongens staan, ze hadden toch een mooi stukje voor hem gedaan; jammer dat ze waren gaan zingen, anders had dat mensch er vast niets van gemerkt.

Toen Bald klaar was kreeg hij toch z'n dubbeltje, met de boodschap er bij, dat hij nooit meer terug hoefde te komen.

Dat vond hij minder erg, voorlopig was hier toch niets te doen.

Nog een straatje kon Bald met een geweldige vaart doen. Hij was er juist aan begonnen toen het hem te binnen schoot, dat ze vroeg zouden eten, omdat Vader naar het ziekenhuis moest; nu maar hard afmaken. Het was al vijf uur geweest en halfzes moest hij thuis zijn.

Vooruit jongens, wip, wip, daar gingen de grassprietjes en vlogen om z'n oren. Maar hij moest het toch netjes doen, anders kreeg hij z'n geld niet.

Hè, 't was net of er maar steeds meer gras bijkwam in plaats van dat het minderde; iederen keer als hij dacht klaar te zijn, zag hij weer ergens van die groene sprietjes zitten.

Halfzes had het al geslagen toen Bald eindelijk op een drafje naar huis ging.

Als ze nu nog niet begonnen waren dan merkte Vader er niets van.

Maar ze waren wèl begonnen, want toen Bald op het straatje z'n klompen uitschopte, hoorde hij Vaders stem; hij was al aan het bidden.

„Waar kom jij vandaan?” vroeg Vader streng, zodra Bald binnen kwam.

Bald, die bij de kraan z'n handen stond te wassen, haalde z'n schouders op. Hij wist niet zo gauw wat te zeggen.

„Zo, weet je het niet? Maar ik weet het wel, je bent natuurlijk weer aan het spelen geweest en hebt je tijd vergeten; 't is wat moois en jij bent nog wel de oudste. Mien en Bram konden ook op tijd zijn, en waarom jij niet?”

Bald boende op z'n handen, de modder wilde er haast niet af.

„Ik had er geen erg in dat het al zo laat was.”

„Geen erg in, en dat ik naar het ziekenhuis moet vergeet

je en aan je Moeder denk je helemaal niet."

De tranen sprongen Bald in de ogen. Hij had nog wel zo hard afgemaakt, en wèl aan Moe gedacht, maar dat kon hij nu toch niet zeggen.

Voor Vader wegging gaf Mien hem een brief voor Moe, van haar en Brammetje, ieder één.

„Heb jij er ook een, Bald?"

Nee, schudde hij.

„O nee, jij bent aan het spelen geweest, en dan heb je geen tijd om aan je Moeder te schrijven."

„k Heb wèl aan Moe gedacht." Bijna had Bald verteld wat hij gedaan had, maar nog net bijtijds hield hij z'n mond. Nee, Vader mócht het nog niet weten, hoe naar hij het ook vond dat Vader dat zei.

„Niets aardig van je," vond Mien, „om niet eens aan Moe te schrijven."

„Meid, hou je mond, waar bemoei jij je mee!"

„Nou, maar buurvrouw zei dat we het doen moesten en toen hebben we het fijn bij haar gedaan en nog babbe-laars gehad ook."

„D'r is nogal wat aan ook, als buurvrouw het je voor-zegt. Jij hebt er zelf ook niet eens aan gedacht."

„Lelijkerd!" Mien werd woedend.

Maar nu kwam Vader tussenbeide.

„Bald, nu is 't uit, hoor. Mien heeft het tenminste gedaan, terwijl jij aan het spelen was, en nu nog herrie maken ook; ik kan zo niet eens rustig weggaan."

Vader stond zenuwachtig aan z'n dasje te trekken dat maar niet recht wilde zitten, en hij moest zó weg.

„Jij gaat dadelijk aan je werk, Bald, en Mien, jij blijft nog maar een poosje bij buurvrouw."

Nou, dat wilde Mien wel, daar was ze wat graag, en buur-vrouw was zo aardig.

Bald had nog wel willen zeggen: de groeten aan Moe, maar hij durfde niet, nu Vader zo boos was.

Eindelijk zat de das toch goed en toen ging Vader vlug de deur uit; kwart over zes moest hij bij den groten weg zijn, daar zou de auto langs komen.

Als hij nu maar niet weg was, maakte Bald zich al ongerust.

Zou hij nog met Vader meelopen en het dan zeggen van de groeten? Maar Vader ging al. „Bald, eerst helpen opruimen, zonder ruzie, hoor, en dan aan je werk.”

„Ja, Vader.”

O, wat had hij nu graag gezegd: de groeten aan Moe, maar Vader was de deur al uit, Mien en Bram brachten hem naar het hekje. Bald zag, dat Vader hen vriendelijk goedendag zei. Had hij het nu maar gezegd.

Daar ging Vader alleen het weggetje af, een zak fruit in z'n hand. Zou Bald nog, maar nee, Vader was toch boos, hij dóéd het niet.

Onder het afwassen praatte Mien druk over buurvrouw en wat ze er allemaal gedaan had. „'t Kan mij niet schelen,” dacht Bald, „ik vertel toch lekker niets.”

Als Vader nu straks bij Moe kwam, kon hij niets van hem vertellen, niet eens de groeten doen; was hij toch maar even naar buiten gegaan; maar nu was het te laat.

Een poosje later zat hij alleen zijn huiswerk te maken.

In z'n zak had hij het geld. Weet je wat, als hij het nu eerst maar eens boven ging brengen. Vanavond als hij naar bed ging was het er zo donker.

Ja, dat deed hij; hij was de trap al op, en zat in een ogenblik op den balk, waar hij geheel verdiept raakte in z'n schat.

Toen Bald het geld weggeborgen had, dacht hij ineens: als Vader nu straks eens vertelt dat Moe de volgende

week thuis kan komen, dan heb ik het geld nog niet.

Hè, wat was dat naar, Bald verlangde erg naar Moe, maar als ze nu al gauw thuis komt, heeft hij de plant nog niet.

Hij wist niet wat hij denken moest: bleef Moe nog maar wat langer weg, of: geen plant als ze thuis komt.

Als Vader er weer is, is het eerste wat Bald ziet, dat zijn gezicht zo ernstig staat.

Zou het erger zijn met Moe?

Ja, knikte Vader op Balds vragen, de dokter was niet zo erg tevreden en Moe heeft weer meer koorts ook.

Als ze beter wordt zal het toch nog wel een paar weken duren eer ze weer thuis kan komen.

Een ogenblik dacht Bald: nou, dan kan ik het geld nog mooi bij elkaar krijgen, maar dan ineens zag hij dat Vader huide; zou het nu zo erg zijn met Moe? En toen schaamde hij zich zo, want heel even was hij er toch blij om geweest, dat Moe nog langer wegbleef, alleen omdat hij dan gemakkelijker het geld kon verdienen. Maar nu heeft hij toch maar veel liever dat de plant er dan desnoods maar niet is, hij kan hem toch later ook altijd nog geven, als Moe dan eerst maar weer gezond hier is.

Maar als Moe nu eens niet beter wordt?

Nee, daar wil hij niet aan denken.

„Moe zal toch wel beter worden, hè Va?”

„Ik weet het niet, jongen, dat weet God alleen.”

„Ja maar, we bidden er toch om,” fluisterde Bald.

„Ja jongen, dat mag ook, maar het kan ook zijn dat het Gods wil niet is, dat Moe beter wordt, maar dat Hij haar bij zich neemt.”

Bij het slapen gaan knielde Bald voor zijn bed om te bidden, zoals hij dat iedereen avond doet, maar nu is het toch anders. Vader had gezegd, we moeten altijd bidden: Uw wil geschiede. Dat doet Bald altijd wel, maar dan denkt

hij er eigenlijk nooit bij, maar nu Vader dat gezegd heeft, is het heel anders, want als het Gods wil nu eens is dat Moe niet beter wordt. . . . Nee, dat wil Bald niet, en daarom kan hij niet bidden: Uw wil geschiede.

Als Bald in bed ligt zonder dat hij heeft gebeden, kan hij toch niet slapen; aan de plant denkt hij nu niet, maar wel aan wat Vader gezegd heeft.

Bald wordt er onrustig van.

Dan komt hem te binnen wat meester op school gezegd heeft en wat hij ook van Vader en Moe weet, dat God onze Vader in den hemel is, en dat wat Hij doet en over ons beschikt, altijd goed is. Alles wat er gebeurt is Gods wil, en het is ongehoorzaam als we ontevreden zijn, ook al gaat alles niet zoals wij het graag zouden wensen.

Bald weet wel, dat hij veel zondigs doet, dat hij vaak ontevreden is en dat er in zijn hart ook veel verkeerd is.

Hij weet ook wel, dat er zo heel veel zonde op aarde is, maar dat God de mensen zo lief had, dat hij den Heere Jezus op aarde liet komen om de schuld van onze zonde te betalen.

Als Bald daaraan denkt, wordt hij rustig en kan hij toch nog bidden, of de Heere Moe beter wil maken en of God zijn gebed wil verhoren, en eerbiedig zegt hij er achter: maar Uw wil geschiede.

Om één uur ging Vader den volgenden dag eerst naar den dokter, die al vroeg naar de stad geweest was en bericht van Moe zou meebrengen.

Maar dat was een teleurstelling, want het was met Moe nog niet erg veel beter.

„U hoeft het ergste niet dadelijk te denken,” had dokter tegen Vader gezegd, „maar ja, alles kan gebeuren.”

Wat was dat toch naar, en eerst ging het zo goed met Moe, nee, daar begreep Bald nu niets van.

Om vier uur ging hij dadelijk maar weer proberen om ergens te wieden, maar vrolijk was Bald helemaal niet dezen middag. Gelukkig dat Japie nog wat weg bleef, anders wist hij niet eens hoe hij het geld zou moeten verdienen.

Waar hij een erg groen straatje zag ging hij het altijd proberen, en meestal gelukte hem dat wel.

Bald was al een heel eind met het eerste straatje en zo verdiept in zijn gedachten — hij moest telkens weer aan Moe denken — dat hij er niets van merkte, dat er in de verte jongens aankwamen; hij had er geen erg in voor ze vlak bij het tuintje stonden waar hij bezig was, en toen ineens hoorde hij weer dat plagend zingen: „Baldje wiede, straatje wiede!”

Even dacht hij nog dat het een grapje was, maar toen hij omkeek zag hij daar Louw staan, met een paar jongens uit een andere klas. Bald werd ineens woedend; b \grave{a} , wat een gemenerd om nu toch weer te komen; gisteren toen Henk erbij was, was hij maar gauw doorgelopen, toen durfde hij natuurlijk niet. Maar als hij nu niet ophield, dan zou hij hem!

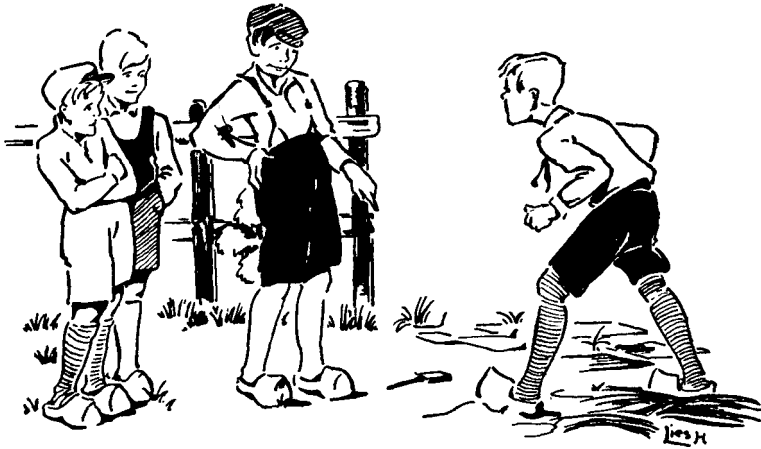
Maar Louw hield niet op.

Hij had het echt jammer gevonden, dat de anderen den vorigen dag Bald waren gaan helpen; wat was daar nu aan geweest, en sarrend klonk het weer: „Baldje wiede, straatje wiede!”

Een paar stappen waren de jongens al het tuintje ingelopen.

„Als je nu niet ophoudt, dan zal ik je!” Dreigend stond Bald voor Louw; de andere jongens zag hij niet eens, alleen maar Louw, die zo vals keek.

Even week Louw terug. Toen schreeuwde hij: „Nu durf je, h \grave{e} , met een mes; nou, dat is laf, hoor!”

Bald schrok er van. Dat mes, daar had hij heel niet aan gedacht. Maar laf was hij niet; hij smeed het mes neer.
„Nou, kom maar óp als je durft!”

Voor Louw goed wist wat er gebeurde was Bald al op hem afgevlagen en rolden ze samen over den grond. Bald sloeg en stompte en schopte in het wilde weg. Woest was hij en hoe harder hij Louw kon raken, hoe beter. Louw schreeuwde: hou op, en trachtte zich te verweren, maar erg lukte dit hem niet.

De andere jongens probeerden er ook nog tussen te komen, maar Bald beet hun toe: „Gaat weg, we kunnen het samen wel af.”

Toen gingen de jongens Louw ophitsen. „Toe dan, Louw, vooruit dan, laat je niet op je kop zitten, sla d'r dan op.” Maar dat was gemakkelijk te zeggen. Bald in z'n woede was de sterkste, en Louw kon niet anders dan zich verweren.

„Lelijkerd, akeligheid,” schold Bald, „hier, hier, hier,” en hij zou nog niet opgehouden hebben, wanneer een sterke

arm hem niet bij z'n schouder had gegrepen en een man hen niet van elkaar had geslingerd.

Als twee nijldige honden stonden ze ieder aan een kant, Louw kwaad en een beetje angstig, Bald als een echte vechtersbaas; hij wou zó wel weer beginnen, en als die man niet tussen hen in had gestaan, was hij vast weer zó op Louw afgevlogen. Ze stonden in het tuintje waar Bald aan het wieden was geweest; de andere jongens waren allang op een veiligen afstand.

Bald zag ineens dat er een beetje bloed uit Louws neus kwam, dat hij met den rug van z'n hand wegveegde. Lekker, hij had hem toch maar fijn geraakt.

Toen pas hoorde hij wat de man tegen hen zei.

„In een ander z'n tuin te vechten, het is een schandaal, zulke straatjongens, vooruit, maakt dat je weg komt, jij eerst.”

Louw ging al, en sloop langs den man heen naar het hekje, maar een draai om z'n oren kon hij niet meer ontwijken. „Vechtersbaas, dat moet nu maar uitwezen, hoor, en anders doe je het maar bij je Moeder in den tuin.”

„Hij begon,” wees Louw, maar daar wilde de man niet eens naar luisteren. „Maak dat je weg komt, gauw, je hebt het verdiend ook, ik heb het wel gezien wie er begon.”

Een beetje opzij, met een angstig gezicht naar den man gekeerd, schoof Louw door het hekje, bang dat hij nog een schop tegen z'n broek kreeg en rende toen zo hard hij kon naar de andere jongens, die nog op een afstand stonden te kijken, en waar hij meteen weer de meeste praats had.

„Als jij nu nog eens ergens wilt wieden,” begon de man toen tegen Bald, „en de jongens plagen je, dan laat je ze maar praten, begrepen? Is dat een schandaal om zo in een ander z'n tuin te keer te gaan, als je er moogt wer-

ken. Ik had er net zo goed de politie bij kunnen halen. Zo zul je wel veel verdienen als je zo bang bent voor de jongens."

„Ik ben niet bang," viel Bald hem in de rede.

„Nou, had ze dan laten praten, dan waren ze vanzelf weggegaan."

Ik zou je danken, dacht Bald. Hij had er nog helemaal geen spijt van dat hij Louw zo fijn had geraakt; die had het wel gevoeld.

„En nu ruk je maar in, je hoeft hier niet meer te komen." Spijtig keek Bald naar het straatje, bijna de helft was al klaar.

„Hierzo," hij duwde Bald twee centen in z'n hand, „en als je nu weer ergens anders gaat wieden en de jongens komen, laat ze dan maar stil praten, het kon anders wel eens niet zo goed aflopen als hier, en ga nu je Moeder maar verrassen met die scheur in je blouse."

Hè, wat? Balds ogen gleden over z'n blouse, ook z'n handen, ja, daar op zij, een grote scheur.

Met een spijtig gezicht liep hij naar huis, een gescheurde blouse en twee centen als schrale opbrengst van den helen middag.

Die akelige Louw ook, maar meteen bedacht Bald dat het z'n eigen schuld was, en dat hij zelf ongehoorzaam was geweest. Vader wilde immers niet dat hij vocht op straat, en nu had hij het toch weer gedaan, en hij was nog wel begonnen ook, en nog wel nu Moe ziek was.

Langzaam slenterde Bald verder, hij had niet veel zin om naar huis te gaan. Vader zou natuurlijk boos op hem zijn, en wat moest hij dan zeggen?

Dat ze aan het vechten geweest waren, kon hij wel zeggen, maar waaróm, dat ging toch niet. Nou, daar moest hij dan nog maar wat op verzinnen.

Het eerste wat Vader zag was de scheur in Balds blouse.

„Maar jongen, hoe kom je daar nu weer aan?”

Toen zag hij ook de vuile plekken op zijn rug en de zwarte knieën.

„Gevochten?”

„Ja,” knikte Bald.

Vader zuchtte. Die jongen scheen er nu helemaal niets om te geven dat zijn Moeder ziek was. Altijd lang wegblijven na vieren en nu nog vechten ook, het was wat moois.

„Ga nu maar dadelijk wat anders aantrekken en je wassen; het schijnt dat jij er niets om geeft dat je Moeder zo ziek is en nu nog te vechten ook, je weet dat ik het niet wil hebben!”

„Ja maar, Louw had me geplaagd.”

„Wat zou dat? Dan hoef jij er nog maar niet dadelijk op te slaan. Ga nu maar direct naar boven; de deur kom je niet meer uit vanavond en je vraagt zelf maar aan buurvrouw of ze je blouse naait. Mien kan dat niet.”

Vaders stem klonk boos toen hij verder ging: „Buurvrouw doet toch al zoveel voor ons, nu moet jij nog nodig hiermee aankomen. Mien die helpt tenminste flink mee, maar jij, jij deugt nergens voor.”

O, wat had Bald het graag gezegd van de plant, maar dat kon hij niet, en het vechten bleef er toch even erg om. Hij wist best, dat het niet mocht; Vader had het immers al zo vaak gezegd, dat hij niet dadelijk zo driftig moest wezen, maar als Louw hem ook zo plaagde. . . . hij werd nog kriebelig als hij aan dien jongen dacht.

Met een moedeloos gezicht zat Bald een poosje later op zijn bed met de twee centen in zijn hand. Het was de moeite haast niet; twee cent. . . . en er was alweer een hele dag voorbij.

Als Louw ook maar niet. . . .

Maar nee, Bald wist het, dat hij niet dadelijk zo kwaad had moeten worden, dan had hij ook wel meer verdiend. Dat was nu haast nog het vervelendste, dat het toch ook wel een beetje zijn eigen schuld was.

Als het zo doorging kwam hij er nooit!

Het werd geen prettige avond.

Eerst had Bald de blouse naar buurvrouw moeten brengen en van haar natuurlijk ook een standje gehad. Met Mien, die er ook nog wat van zeggen moest, had hij ruzie gekregen, en nog wel bij buurvrouw in de kamer.

Natuurlijk had Mien hem de schuld gegeven en boos was hij toen weggelopen.

En nu zat Bald met Vader aan tafel en moest hij sommen maken. Zulke grote getallen kwamen er uit, hè, als hij zoveel geld eens had, wat kon hij dan veel azalea's kopen, wel een huis vol, maar nu, vandaag maar twee centen verdiend.

Af en toe keek Bald eens naar Vader die de krant zat te lezen; hij was erg stil vanavond, en Bald durfde ook niets te zeggen. Hij wist wel, dat dit ook al voor een deel zijn schuld was. Vader had al zoveel verdriet om Moe en door zijn ongehoorzaamheid had hij het nog erger gemaakt. Maar het zou niet weer gebeuren; wat kon hem het treiteren van Louw eigenlijk schelen: als hij weer plagen wou, dan moest hij het zelf maar weten, maar plezier zou hij er niet meer van hebben, of. . . . hij durfde misschien niet eens meer, nu hij vanmiddag zo lekker op zijn kop had gehad. De sommen zag Bald niet meer; hij genoot nu alleen nog maar van zijn overwinning, tot zijn blik ineens op Vader viel, die over zijn krant naar buiten zat te staren. Toen was het plezier in eens weer verdwenen en werkte Bald ijverig door aan zijn sommen.

10. EEN MEEVALLER?

Heel langzaam aan begon Balds spaarpot toch te meerderen. Eigenlijk viel het hem tegen, dat het niet wat vlugger ging. Als iedereen een dubbeltje gaf en dan twee dubbeltjes per dag, dan was hij er gauw geweest, maar zo ging het niet. Het had nu al een paar dagen geregend en Bald had niet anders verdiend dan een cent bij Rekke; als het een beetje regende, was het zo erg niet, maar het was al een paar maal gebeurd, dat het juist om vier uur zo hard plaste, dat ze maar gauw naar huis waren gehold.

Als dat zó doorging.

De berichten over Moe luiden nu al wat gunstiger, heerlijk was dat en Vader was ook weer wat opgewekter. Zaterdag mochten ze allemaal weer mee naar de stad.

Mien en Bram praatten al nergens anders over. Bald vond het ook wel fijn, maar dan kon hij ook niets verdienen dien dag. En Vrijdag moest hij een grote repetitie leren en dan z'n ander huiswerk nog, nee, dan kwam er ook niets van.

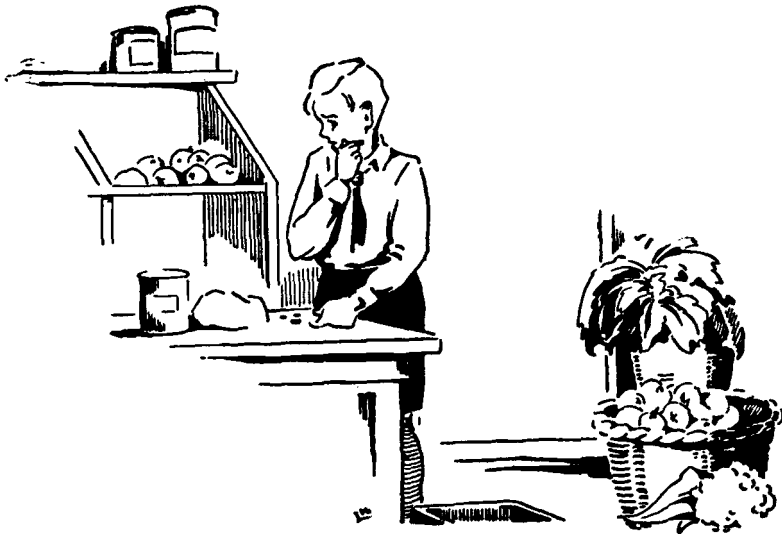
En nu, weer zo'n nare regenmiddag, was Bald het eerst uit school. Mien had tot vijf uur handwerkles en Brammetje speelde bij een vriendje.

Buurvrouw tikte tegen het raam toen Bald voorbijkwam. Of hij even een boodschap wilde doen.

Ze stopte hem meteen het geld al in de hand, het kostte 12 of 13 cent, maar als hij overhield, was dat voor hem.

Bald hoopte maar dat het 12 cent was, dan had hij in ieder geval toch weer een cent verdiend.

En het wàs twaalf cent, maar toen Bald het neer wilde tellen, bemerkte hij ineens, dat hij inplaats van een dub-

beltje en drie centen, bij het dubbeltje twee centen en een kwartje gekregen had.

Hé, nu had buurvrouw zich toch wel erg vergist.

Op weg naar huis had hij het kwartje in zijn hand. Laat eens kijken, daar moest hij nu wel vier of vijf straatjes voor wieden.

Stel je voor, dat het kwartje van hem was, dan schoot hij ineens een eind op!

Wat had buurvrouw eigenlijk precies gezegd?

O ja: Het kost 12 of 13 cent, maar als je overhoudt is dat voor jou.

Ze had dus niet gezegd: één cent voor jou, maar wat er over is.

Bald kon wel springen van plezier; het kwartje was van hém, hij hield het immers óver!

Dat was eerlijk, hoor!

„Het kostte 12 cent buurvrouw,” zei Bald toen hij haar de boodschap gaf.

„Ja, dat meende ik al, maar ik wist het toch niet zeker.” Toen was Bald maar gauw weggegaan, bang dat buurvrouw er nog meer over zou praten. Maar, stelde hij zichzelf nog eens gerust, het was tóch eerlijk, buurvrouw had gezegd, wat hij óverhield.

Toch niet helemaal rustig zat Bald een kwartier later op z'n oude plekje op den balk.

Telkens meende hij, dat hij iemand de trap op hoorde komen, maar dan was het toch niet zo, hij verbeelde het zich maar.

Hij ging weer tellen, een héél kwartje meer ineens, dat schoot nog eens op. Maar toch was het lang zo prettig niet als hij gedacht had.

En dat kwam alleen, omdat een stem aldoor zachtjes zei: het was een vergissing van buurvrouw, je had haar het kwartje terug moeten geven.

Maar daar wou Bald niet naar luisteren, en dan zei hij gauw tegen zichzelf, dat het wèl eerlijk was, maar het hielp niets, het andere stemmetje kwam iederen keer weer terug.

Nog een hele poos zat Bald besluiteloos op den balk. Het kwartje steeds in zijn hand. Hij durfde het nog niet in het doosje te doen.

Drie en vijftig cent had hij nu; met het kwartje er bij was het dus acht en zeventig, dat schoot ineens flink op, hij hoefde er dan nog maar twee en veertig cent bij te verdienen. Nee, hij wilde het kwartje niet teruggeven. Dan moest hij er haast nog zeventig cent bij hebben.

Hè, wat zat-ie toch te zeuren, buurvrouw had toch immers gezegd, wat er over is mag je houden, misschien had ze het er wel expres bij gedaan. Dat hij daar niet eerder aan

gedacht had, probeerde Bald zichzelf wijs te maken, zo zou het wel zijn.

„Bald!” riep toen plots Vaders stem van beneden, „kom eens hier!”

„Ja, Vader!”

Een ogenblik lag het kwartje nog in zijn hand, toen . . . vooruit nu maar, daar ging het het doosje al in.

Even later was Bald beneden. Het doosje wist hij veilig in het donkere hoekje op den balk.

Het tochtje naar Moe werd 's Zaterdags een feest en het heerlijkst was wel het blijde nieuws, dat ze meekregen: Moe mocht over een week al naar huis.

Wat was dat een verrassing! Maar Bald schrok er eigenlijk ook een beetje van.

Over een week al? Daar ging eerst een Zondag af, en dan had hij nog maar vijf dagen over om te verdienen, want de dag dat Moe thuiskwam zou er natuurlijk niets van komen.

En als het dan nog eens regende?

„Vind jij het niet prettig, Bald?” Vader zag direct dat zijn gezicht niet zo vrolijk stond.

„Hij kijkt niet eens blij,” viel Mientje Vader bij, wat haar een nijdigen blik van Bald bezorgde.

Maar Moe hielp hem.

„Jij vindt het ook prettig, hè Bald?”

„Nou en òf,” knikte Bald.

Hij vond het ook fijn, en als de plant er nu toch ook nog eens op tijd kwam, het kón toch als hij flink z'n best deed, en als het regende, nou, dan werd hij maar eens nat; jongens, wat zou dat een feestdag worden!

En nu straalde Balds gezicht!

En hij wèrkte de volgende week! Hij wèrkte!

Het wieden ging al veel vlugger dan in het begin. Ook

vond hij het niet zo erg meer om te gaan vragen of het mocht.

Louw schold hem nog wel eens stiekem voor Baldje Wied! maar daar gaf hij niets meer om.

Alleen dat kwartje.

Dat zat hem dwars. Bald wou er niet meer aan denken, maar telkens was het weer zo.

Teruggeven ging nu ook niet meer. Wat moest buurvrouw er dan wel van denken? Ze had er nog niets van gemerkt. O, nee, zo wilde Bald niet denken, hij vergat telkens tegen zichzelf te zeggen, dat buurvrouw het kwartje er juist voor hem bijgedaan had.

Het weer bleef droog en het ging goed met de verdiensten, zoals Bald het noemde.

Maar 's avonds, nee, dan kon hij eigenlijk niet echt bidden, dan zag hij altijd weer het kwartje, en dan was er het stemmetje van binnen dat zei, dat het niet eerlijk was dat hij het hield. Als hij dat maar kon vergeten, dan was het in orde.

Met een gelukkig gezicht liep Bald den volgenden Vrijdag naar huis.

Halfzes had het al gespeeld, hij was laat, maar hij had niet voor niets zijn best gedaan hij had hard gewerkt dien middag, en was nu precies tot een gulden twintig gekomen.

Alles was nu zo fijn, alleen, ja, dat stemmetje was er nog steeds en of Bald nu al kwaad werd of hard ging zingen, zoals hij onder het wieden wel eens deed, het hielp allemaal niets, het stemmetje van binnen wilde niet zwijgen en het zei niet alleen dat hij het kwartje moest teruggeven, maar ook dat hij een dief was.

Maar dat was niet waar, zei Bald dan tegen zich zelf en dan ging hij maar eens heel hard fluiten.

En nu had hij het geld bij elkaar, stel je voor dat hij het kwartje niet had, dan zou hij morgen de plant niet kunnen halen en zou het tafeltje leeg staan als Moe thuis kwam.

Zodra Bald kans zag, sloop hij na het eten naar boven, om nog even te tellen, óf hij zich niet vergist had.

Allemaal centen, stuivers en een paar dubbeltjes waren het en daartussenin, het kwartje van buurvrouw.

Nu moest Bald er ineens weer aan denken, waar meester den vorigen dag van verteld had.

Het ging over Ananias en Saffira; zij hadden land gekocht en gaven de opbrengst aan de apostelen, maar in plaats van alles te geven, gaven ze maar een gedeelte, terwijl ze net deden, of het wel alles was.

En toen die vreselijke straf, ze waren beiden dood neergevallen.

God zelf had ze gestraft.

En dit, ja dit was wel heel iets anders, maar God had het ook gezien, en Bald kón zichzelf niet meer wijsmaken dat het eerlijk was geweest, hij wist immers best dat buurvrouw hem zo maar geen kwartje cadeau gaf en dat zij natuurlijk een cent had bedoeld.

Ja, Bald had het aldoor wel geweten, maar hij wilde het kwartje zo erg graag houden; als hij het nu teruggaf, dan kreeg Moe morgen haar plant niet.

Maar, hij kon Moe toch ook geen plant geven van gestolen geld, want gestolen was het, Bald wist het nu steeds duidelijker.

„Wat héb je toch, Bald?”

Ze zaten samen aan tafel. Vader moest een paar brieven schrijven, Bald leerde zijn les.

„Och, niets, Vader,” en Bald probeerde weer rustig verder te leren.

Brammetje was al naar bed en Bald wist dat er in de kast, keurig tussen vloeipapier, twee tekeningen lagen, die Brammetje zelf getekend had.

Ze waren niet eens zo heel mooi, maar Brammetje had er erg zijn best op gedaan, hij vond ze zelf prachtig. Het was een verrassing voor Moe als zij thuis kwam, en Bald wist zeker, dat Moe er heel blij mee zou zijn.

Mientje was nu bij buurvrouw; zij maakte een kleedje af dat ze voor Moe geborduurd had, buurvrouw zou het nog voor haar opstrijken.

Het was met rode bloemetjes; vanavond had ze geprobeerd hoe het op het tafeltje van de azalea stond, en het paste er heel mooi op, dat vond Bald zelf ook, maar hij had er niets van gezegd, want hij was veel te nijdig geweest; hij kon het niet uitstaan dat Mien zoiets moois had om aan Moe te geven en hij?

En toen had Mientje ineens gezegd: „Jij had ook best wat voor Moe kunnen maken.”

„Heb ik nogal tijd voor,” was Balds antwoord geweest.

„Waarom niet? Dan had je om vier uur ook maar eens dadelijk thuis moeten komen; jij bent altijd tot het eten blijven spelen.”

Eigenlijk moest Bald toen toch lachen. Als Mien eens wist wat hij gedaan had 's middags... maar meteen had hij z'n hand in z'n broekzak gestoken, daar zat het kwartje, dat niet van hem was en dat hij toch niet kon missen. Buurvrouw moest het terug hebben, maar dan was er geen plant, en, hij had toen vast besloten, hij dééd het niet, hij gaf het niet terug.

En nu zat Bald bij Vader te leeren, maar hij was niet rustig.

Telkens weer ging z'n hand naar z'n zak en liet hij het geldstukje tussen z'n vingers glijden en dan ging hij in

gedachten weer naar buurvrouw en vertelde haar alles, maar het echt doen? Nee, hij durfde het niet en hij wilde ook niet.

Toen, vroeger dan hij gedacht had, was Mientje alweer terug.

Met een blij „het is klaar”, holde ze de kamer binnen.

„Een beetje kalm,” maande Vader toen de stilte ineens zo rumoerig verbroken werd.

„Ja maar, het is ook zó mooi, kijk u maar eens!”

Op een legen hoek van de tafel werd het kleedje uitgespreid.

Ja, Bald zag het ook, nu het gestreken was, leek het nog veel mooier.

De rode bloempjes en de groene blaadjes lagen er zo dik bovenop.

Opeens drupte er een grote traan op Balds boek; gauw veegde hij hem met zijn mouw weg; gelukkig, niemand had het gezien; Vader en Mientje waren vol aandacht voor het kleedje.

Daar had je er weer een!

Nee, Bald wóu niet huilen.

Vader streek Mientje over het haar.

„Je bent een flinke meid, hoor, wat zal Moe daar blij mee zijn.”

„Vind jij het ook niet mooi, Bald?”

„Nou!” Het kwam er zo raar uit, maar Bald kon niets zeggen.

Even keek Vader hem opmerkzaam aan, maar Bald tuurde strak naar het kleedje, dat nu door zijn tranen net een groen met rode vlek leek.

In zijn rechtervuist hield hij stijf het kwartje, hij klemde z'n tanden op elkaar, als hij nu maar niet ging huilen. Hij gaf het tóch niet terug; nee, hij zóu de plant hebben!

„Mientje, berg het nu netjes op,” klonk toen Vaders stem, „dat er geen vlekken aan komen, dat zou jammer zijn. En Bald, wil jij zo meteen even deze brieven voor mij posten?”

„Ja Vader,” knikte Bald. Hij zat alweer met zijn vingers in zijn oren, net of hij ijverig leerde, maar het ging helemaal niet.

Even later stond hij bij buurvrouw voor het hekje.

Het licht in de kamer brandde, buurman zou ook wel thuis zijn.

Bald wist nu wel heel zeker, dat hij een dief was; hij had het aldoor eigenlijk wel geweten, maar hij kon het nu niet meer wegpraten.

O, het was vreselijk, als Vader en Moe dat eens wisten, wat zouden ze dan wel van hem zeggen? Hij had een grote zonde gedaan.

Het kwartje moest hij teruggeven, nu dadelijk, en alles eerlijk aan buurvrouw vertellen. Maar het was zo moeilijk. Bald had de klink van het hekje al in z'n hand, zou hij? . . . Maar daar zette hij het ineens op een lopen; hij durfde niet! En hij zag weer de azalea met de teergroene blaadjes, de tientallen knopjes en de pas ontloken zachtrode bloemkroontjes.

Toen Bald weg was en Vader Mientje naar bed had gestuurd, bleef hij alleen in de kamer.

Zonder te lezen zat hij achter de krant. Z'n gedachten waren bij Bald; wat had die jongen toch?

Vanavond was hij weer zo stil en onrustig, hij zat ergens over te piekeren, maar wat kan het zijn? Op school misschien narigheid gehad.

Maar dat leek Vader toch weer onwaarschijnlijk, want vanmiddag was hij juist zo vrolijk.

Ja, maar zo was het de laatste dagen aldoor, bedacht

Vader nu; 't ene ogenblik is hij druk en opgewonden en even later zit hij stil voor zich uit te kijken. Er moet iets zijn dat hem hindert.

Vader had er nu spijt van, dat hij niet wat meer aandacht aan Bald geschonken had, maar Moeders ziekte nam al zijn denken in beslag.

En nu kwam het hem ook in de gedachten, dat Bald den laatsten keer, dat ze naar Moe geweest waren, eerst erg blij was toen hij het vertelde, dat ze mee mochten, en even later zo stil was geweest, net of hij het ineens niet zo prettig meer vond.

En in het ziekenhuis had Bald eerst helemaal niet vrolijk gekeken toen Moe vertelde, dat ze al zo gauw naar huis mocht. Pas toen hij zelf gezegd had: Bald, ben jij er niet blij om, was zijn gezicht opgevrolijkt.

Nee, Vader begreep er niets van.

Hoe langer hij zat te denken, hoe meer hij tot de overtuiging kwam, dat er met Bald iets niet in orde was.

En waarom had Bald geen verrassing als Moe thuis kwam?

Mientje en Bram hadden ieder wat gemaakt, en dat had hem toch ook wel op een idee kunnen brengen; nee, vergeten had Bald dat niet, daarvoor hadden Mientje en Bram hem er te vaak aan herinnerd, maar misschien, dat dat het toch was, dat hem hinderde; hij had er nu zeker het land over, dat hij niets had om aan Moe te geven.

Ja, dat zou het zijn, en hoe Vader ook dacht, een andere verklaring voor Balds vreemde gedrag kon hij niet vinden.

* * *

De brief was gepost en langzaam slenterde Bald naar huis toe.

Breng 't terug, breng 't terug, klonk het bij iederen stap.

Ja, hij moest het doen, en in z'n hart was de bede of de Heere hem helpen wilde.

Even bleef Bald staan, nu kon hij weer bidden, maar Bald wist dat als hij nu niet naar buurvrouw ging, hij vanavond ook niet zou kunnen danken voor het geld dat hij nu had; er was immers een gestolen kwartje bij.

Vooruit, daar ging hij dan. Lopen jongens, rechtdoor naar het huis van buurvrouw.

Na een flinken duw vloog het hekje open en zonder volk te roepen of zelfs te kloppen ging Bald zomaar naar binnen. Verschrikt keken buurvrouw en buurman op.

„Maar Bald, wat is er?”

Zijn Moeder! was het eerste waar buurvrouw aan dacht. Meteen lag het kwartje al op tafel.

„Alstublieft, dat is van u, ik had het gehouden!”

Dat was er uit en daar lag het kwartje nu eindelijk veilig bij buurvrouw op tafel. Het was of er een last van Bald afgenomen werd en hij zuchtte verlicht.

Maar buurvrouw keek verwonderd:

„Dat kwartje van mij? Nee, hoor, nu vergis je je toch!”

„Nee, buurvrouw, het is wel van u,” en Bald vertelde van de boodschap en den cent dien hij mocht houden en dat het toen een kwartje was.

Buurvrouw schudde haar hoofd.

„Maar jongen, hoe kon je dat nu toch doen, het was toch stelen?”

Daar kwamen de tranen weer.

„Ja, ik ben een dief,” snikte Bald, maar ik heb er zo'n spijt van, telkens wilde ik het

kwartje teruggeven, maar ik durfde niet.

Ik vond het zo erg dat u en buurman het zouden weten dat ik gestolen heb, maar ik kon het kwartje toch ook niet houden.”

„Nee jongen,” kwam buurman nu van achter zijn krant, „gestolen goed gedijt niet. Alleen wat je eerlijk verdiend hebt, daar kun je plezier van hebben.”

Bald knikte van ja, en dacht: gelijk heeft buurman, hij had eerst zoveel plezier gehad van zijn zelfverdiende geld, maar sinds het gestolen kwartje er bij was, had hij er alleen maar narigheid mee gehad.

„Bent u niet boos op me?” vroeg hij toen zachtjes aan buurvrouw.

„Welnee, jongen, ik ben veel te blij dat je alles eerlijk verteld hebt. En jijzelf toch ook, want je had er toch geen rust mee?”

Nee, rust had Bald niet gehad, hij had immers steeds in angst gezeten.

Bald deed een stap naar de deur. „Dan ga ik nu maar.”

Even keek buurvrouw naar zijn behuilde gezicht.

„Wacht eens even, als jij het kwartje teruggeeft, heb je nog niets voor de boodschap gehad, en dat zou van mij niet eerlijk zijn.”

Een ogenblik zocht ze in haar beursje en toen kwam er een mooi vierkant stuivertje te voorschijn.

„Da's voor jou, Bald.”

„Ja, maar, buurvrouw.” stotterde hij verlegen, „dat heb ik nu toch niet verdiend.”

„Misschien wel niet, maar je mag het toch houden, ga nu maar gauw naar huis, je bent een flinke jongen, hoor.”

Bald verliet heel wat opgewekter buurvrouws huis dan hij er gekomen was, nu had hij geen akelig geheim meer,

en hij had nog een stuiver van buurvrouw gekregen; dat was toch wel aardig van haar.

Nu moest Vader het ook weten van het kwartje. Hij zag direct aan Balds behuilde gezicht, dat er iets gebeurd was. Hij had dus toch wel gelijk gehad, er was iets met Bald.

Maar toch schrok hij toen hij alles hoorde.

Zoiets, nee, dat had hij niet van Bald verwacht.

Vaders gezicht stond zo donker, onderwijl Bald vertelde, maar toen hij hoorde dat Bald het geld teruggebracht en alles eerlijk aan buurvrouw had verteld, klaarde het weer helemaal op.

„Je bent een dappere jongen, hoor Bald.”

Verrast keek Bald op. Vader begreep dus wel hoe moeilijk het voor hem geweest was om naar buurvrouw te gaan.

„Zul je den Heere nu ook om vergeving vragen, Bald? Want tegen Hem heb je het meest gezondigd.”

„Ja, Vader!”

Even zaten ze nog samen aan tafel, en toen merkte Vader dat er nog thee in den pot was. Net voor ieder nog een kopje.

Eigenlijk had Bald al in bed moeten liggen, maar nu mocht hij nog even opblijven.

Samen praatten ze nog een poosje over Moe.

Vader was zo blij, dat Moe weer thuis kwam en Bald, hij merkte nu dat hij voor het eerst ook echt blij kon zijn, nu hij niet meer aan dat nare kwartje hoefde te denken.

Toen Bald voor het slapen gaan neerknielde, kon hij óók weer bidden.

11. JAPIE EN NOG IETS

Even knipoogde Bald tegen het felle daglicht.
Nog half in slaap wist hij: er was iets feestelijks vandaag.

In enen zat hij rechtop. Moe kwam thuis! De plant! . . .
Nee, geen plant, met een smak l g hij alweer, geen plant, geen plant!

Maar Moe kwam immers thuis en dat was toch fijn! Ja, maar . . .

„Luilak, k m je nog uit je bed?”

Het vrolijke gezicht van Mientje kwam door het zolderluik. „Schiet eens een beetje op, Moe is er zo, anders ben je niet eens klaar; kijk eens,” ze kwam nu helemaal te voorschijn, „ik ben al helemaal aangekleed.”

Moe is er zo? Nou, vanmiddag om halfvier pas, maar Bald sprong toch vlug uit bed en samen met Mientje danste hij den zolder rond. „Lang zal ze leven, lang zal ze leven!” zongen ze.

„Hei, hei,” bromde Vader beneden, „wat een lawaai op den vroegen morgen,” maar hij was zelf ook blij en liet ze maar even gaan. Brammetje was al op z'n blote voetjes halverwegen de trap; hij wou er ook bij zijn.

„Wat doe je toch raar,” had Mien al een paar keer tegen Bald gezegd, toen ze 's morgens thuis waren.

En dat was ook zo, Bald d ed raar.

Dat kwam doordat hij telkens toch weer aan de plant moest denken, en dat wilde hij niet; daarom ging hij maar heel hard zingen en fluiten.

Toch was hij blij, dat hij het kwartje kwijt was en het eerlijk aan buurvrouw had gegeven. O, als hij nu eens een plant van een gestolen kwartje had gekocht; wat zou

dat vreselijk zijn geweest, maar... tóch deed het hem pijn, dat het tafeltje nu leeg bleef.

Bald vond het niets naar toen hij het dorp in moest om boodschappen te doen; zo'n langen morgen thuis, hij kon het haast niet uithouden.

Wat zou Rekke nu wel denken, hij was er al in geen vijf dagen geweest en Rekke wist best, dat Moe vandaag thuis kwam. Zou hij het wel begrijpen, dat het geld er nog niet was?

Of, even er naar toe gaan?

Nee, Bald deed het niet, hij wou die fijne plant nu niet zien.

„Hallo! wat loop jij te suffen!”

Bald schrok op. Met een lachend gezicht stond Henk voor hem. „Slaap je nog?”

„Toe jô, hoepel op, als je nog eens wat weet!”

„Ik weet net nog wat, een fijn nieuwtje.” Henks gezicht stond geheimzinnig nu. Nog niet een van de jongens weet het.

„Wat dan?”

„Nee, 'k zal wel ophoepelen.”

„Zeur niet, wat is er nou?”

„Luister dan maar, zou 'k het eigenlijk wel vertellen,” plaagde hij nog, „nou, Japie is terug!”

„Japie? Japie Wied? Dat lieg je!”

„Houd je bedaard jô, liegen, je bent toch zeker niet bang van hem, maar 't is echt waar.”

Henk vond dat Bald maar raar deed.

Maar hij wist ook niet wat er op dat ogenblik door Bald heengegaan was, de plant, het wieden. Als Japie werkelijk terug was, was 't uit, en daarom wilde Bald het niet geloven.

„Heb je hem gezien?” vroeg hij nog.

„Nee....”

„Ga mee, dan gaan we kijken.” Hij holde al vooruit en Henk er achteraan, die wou wel mee.

Dat Bald vlug terug moest zijn met de boodschappen. dáár dacht hij al niet meer aan.

Daar in de verte was het huisje van Japie al, iets bijzonders was er niet te zien, misschien was 't tóch niet waar, hoopte Bald nog.

Maar het was wél waar!

Toen ze bij het huisje waren, kwam Japie net de deur uit, hij had nog hetzelfde vieze pakje aan als altijd.

„Goeie morgen, Japie,” riep Henk, „ook weer terug?”

Even keek Japie argwanend naar de jongens, ze plaagden hem zo vaak, maar hij zag wel, dat ze nu geen kwade bedoelingen hadden.

„Goeie morge, jongheeren, ja, ik ben op fermiljebezoek geweest, maar nu ben ik weer terug en mijn huisje stáát er gelukkig nog, weer eens fijn geslapen vannacht, maar nu moet ik weer nodig aan het werk, je kunt niet altijd rentenieren!”

Zie je wel, Japie ging weer wieden; nee, nu was er voor hem niets meer te doen, dacht Bald mismoedig.

„Wacht eens even.” Japie ging naar binnen en de jongens hoorden hem de trap opklauteren.

Met in iedere hand een glimmenden appel kwam hij weer beneden, hij wreef ze nog eens extra aan zijn mouw op.

„Hier, die zijn voor jullie.”

„Dank je wel, Japie!”

„Ben je met den trein gegaan?” vroeg Henk, die wel beter wist.

„Zeker niet, jongheer, daar waagt Japie zich niet aan, alles met de benen, hoor, en die doen het nog best.”

En nu vond Japie dat hij genoeg verteld had.

„De jonghere kome van den winter nog maar eens, dan is 't lekker warm bij Japie en dan heb ik ook een lekker kommetje koffie voor de jonghere.”

Zonder verder nog maar om te kijken, verdween hij naar binnen.

„Zie je nu wel, dat ik gelijk had,” begon Henk triomfantelijk.

Ja, het was maar al te waar en Bald wist niet wat hij nu beginnen moest.

Nog een klein eindje ging hij met Henk mee, die nu vlak bij huis was.

Hij liep echt met zijn neus naar den grond, anders had hij misschien ook niet gezien dat er een bruine portefeuille op het rijwielpad lag.

Nieuwsgierig raapte hij hem op; wat zou er in zitten? Misschien wel allemaal bankbiljetten!

Maar de inhoud viel Bald tegen, er zat helemaal geen

geld in, alleen maar papieren, brieven en een paar foto's. 's Kijken of hij er niemand van kende; neen, allemaal onbekenden waren het.

Van wien zou die portefeuille nu toch zijn? Het was een fijn ding, dat zag Bald wel.

De adressen op de brieven maakten hem niets wijzer, maar één brief was er toch bij voor iemand hier in het dorp; ja, die wist hij wel te wonen, in die grote villa met dien mooien tuin eromheen.

Bald kreeg opeens weer moed; hij ging de portefeuille zelf terugbrengen, nu meteen; als ze eens.... je wist toch nooit, 't kon toch best dat ze hem er wat voor gaven.

Nu maar hard lopen, anders kwam hij veel te laat thuis.

Daar had je het huis al; met z'n schouder duwde hij het zware hek open en ging meteen het grintpad op.

Een deur zag Bald niet, die was zeker opzij, maar daar op het terras zat een klein meisje van een jaar of vijf te spelen. Ze keek op toen Bald er aan kwam, en hij liep meteen maar naar het terras toe.

Met de portefeuille in de hand bleef hij voor het meisje staan; ze had haar pop in de wieg gelegd en keek verbaasd naar dien vreemden jongen, die zomaar hier bij haar kwam.

„Hooft die portefeuille hier?” vroeg Bald haar.

Daar sprong ze op. „Ja, die is van Pappie,” juichte ze, „en Pappie was zo boos; ze zijn al overal aan het zoeken geweest; wat zal hij nu blij zijn.”

Ze greep de portefeuille uit Balds handen en holde ermee naar binnen. „Pappie, pappie!” hoorde Bald haar nog roepen; toen was het stil.

Bald stond alleen op het terras.

Stóm, dat hij hem aan dat kind gegeven had! Nu kreeg

hij natuurlijk niets, en blijven wachten tot ze terugkwamen, nee, dat deed hij óók niet; hij liep alweer op het grintpad . . . nu maar gauw naar huis; vanmiddag kwam Moe en dat was toch fijn!

12. BALD IS ER NIET

Wat duurde die Zaterdag lang! Maar eindelijk, precies drie uur, stonden ze alle drie, keurig in de Zondagse kleren, voor het raam.

Vader was allang weg om Moe te gaan halen, met een auto, en de kamer zag er zo feestelijk uit!

Mientje moest telkens weer naar het tafeltje kijken, waarop nu háár kleedje lag; het stond toch zo mooi! Moe zou het vast wel dadelijk zien als ze binnenkwam.

In het midden stond een vaas met bloemen; daar had Vader voor gezorgd; er waren ook bloemen van buurvrouw en nog een andere kennis van Moe.

Het water in de keuken stond al zachtjes te zingen, de thee was in den pot, maar Vader had gezegd: niet opschenken voor Moe er is, dan krijgt ze een lekker vers kopje.

Maar Bald bleef niet beneden.

Hij had met Vader een afspraakje gemaakt. Net als toen Moe wegging, zou hij ook nu boven uit het dakraampje kijken. Vader zou met zijn zakdoek wuiven, anders kon Bald niet zien welke auto het was en hij zou dan weer met den handdoek terugzwaaien. Moe zou dat vast wel leuk vinden.

„Nou, ik ga dan maar es boven kijken.”

„Boven?” vroeg Mientje verbaasd.

„Ja, dan kan ik ze op den groten weg aan zien komen.”

„Op den groten weg? Ja, dat is waar, dien kan je boven zien.”

„Maar het is zo ver weg, en je weet niet eens wat voor auto het is, en je kunt ze van hier af ook niet zien zitten.”

„Toch wel, hoor, Vader zou met zijn zakdoek wuiven en dat kun je boven best zien.”

„Weet je wat, ik zal jullie roepen als ze er aankomen, want dan duurt het toch nog wel even eer ze hier zijn.”

Mientje haalde ongelovig haar schouders op; ze geloofde er niets van dat Bald wat kon zien, maar ze wist ook niet dat Bald toen Moe wegging het óók gedaan had.

„Zul je goed op je pak passen,” moederde ze.

„Mag ik ook mee?” zeurde Brammetje, die boven uit het raam kijken veel leuker vond, dan hier zo gewoon in de kamer.

„Als je op mijn bed wilt zitten, welja, we kunnen toch niet met z'n tweeën uit het raampje zien.”

Dat was waar, Bald kon er maar net alleen door; nee, dan bleef Brammetje maar beneden.

„Weet je wat, dan ga ik op het hekje zitten, dan zie ik de auto hier het eerst aankomen.”

Daar gingen ze al, beiden naar hun uitkijkpost; Brammetje hoopte stiekem, dat Bald de auto boven niet zou zien, dan was hij fijn toch de eerste.

Het werd een heerlijke tocht, dien Vader en Moe dien middag samen maakten.

Moe was nog wel wat zwakjes, maar dat hinderde niet, als ze eerst maar weer „thuis” was.

En nu was de deur van het grote gebouw, waar ze enkele weken geleden vol angst en vrees naar binnen was gegaan, achter haar gesloten.

Wat was de Heer goed voor hen geweest, God had hun gebeden verhoord, en nu mocht ze gezond naar huis terugkomen.

„Nu goed opletten,” verstoorde Vader haar gepeins, toen ze op den straatweg dicht bij het dorp kwamen; „Bald zal weer met een doek zwaaien, net als toen je wegging. dat is dan je eerste welkom thuis.”

Moe glimlachte blij, dat was nu weer echt iets voor Bald,

en ineens stond de laatste dag dat ze thuis was haar weer levendig voor den geest.

Bald had toen 's morgens de azalea gebroken; wat wás dat toch jammer, ze hadden de plant met zoveel zorg opgekweekt, het zou een hele leegte zijn in het kamertje.

„Dáár moet ons huis toch zijn!”

Moe schrok op, waren ze al zover?

Ja, daar, dat, die twee apart, het eerste dak, maar waar bleef Bald nu?

Vader zat al klaar met den schonen witten zakdoek; zijn hand hield hij klaar voor het raampje, om dadelijk terug te wuiven zodra hij den witten doek van Bald zag.

Maar waar bleef hij nu? Zou hij het vergeten hebben? Maar dat kon toch haast niet, hij had het immers zelf bedacht!

Het was hun huisje toch wel?

Ze konden in de verte boven de bomen uit alleen de daken maar zien, allemaal rood waren ze, met kleine dakraampjes, maar vergissing was toch uitgesloten, die twee daar apart, dat waren toch zeker de huisjes van buurvrouw en hen.

Hij zal misschien maar liever beneden hebben gewacht, stelde Vader Moe gerust, die tóch even teleurgesteld was.

Maar zelf was Vader ook niet helemaal rustig; er zou toch niets gebeurd zijn? Ze moesten zich alleen nog aankleden toen hij wegging, Mientje zou voor het theewater zorgen: als ze zich maar niet gebrand had. Of als Bald maar niet te ver uit het raam was gaan hangen. Hij had het eigenlijk moeten verbieden; het was tóch gevaarlijk.

Van alles tegelijk haalde Vader zich in het hoofd, maar toch probeerde hij nog opgewekt tegen Moe te praten; hij zou haar niets laten merken van zijn onrust.

„Kijk eens vrouw, daar heb je de eerste huizen al.” Ze waren aan het eind van den straatweg, de rode daken waren achter de bomen verdwenen, den witten doek van Bald hadden ze niet gezien!

13. WAT ER GEBEURD WAS

Veel te vroeg was Bald boven op zijn uitkijkpost. Maar dat hinderde niets, hij floot een vrolijk wijsje en lette meteen goed op al de auto's die langs den straatweg kwamen. eg

Telkens als er een in de verte tussen de bomen verscheen, riep hij naar Brammetje op het hekje: „Daar heb je hem!” en Brammetje gaf het nieuws meteen door aan Mientje en buurvrouw, die allebei achter een raam mee op den uitkijk stonden.

Wie er in de auto's zaten kon Bald op zo'n afstand niet onderscheiden, maar iets wits had hij nog niet gezien en steeds weer volgde op zijn roep naar beneden: Daar heb j'em! „Het is hem niet!” wat Brammetje dan hoofdschuddend met een teleurgesteld gezicht weer doorgaf.

Even vergat Bald toch nog op te letten, en hing de handdoek zomaar met een punt in de natte dakgoot.

Dat was toen een meisje hun weggetje op kwam fietsen, ze droeg een zwart japonnetje en een wit schortje.

Een deftige dienstbode, stelde Bald vast.

Waar moest die nu zijn? Bij de buurvrouw zeker, bij hen vast niet.

Brammetjes aandacht was op dat ogenblik ook meer bij het meisje dan bij Bald, waar moest die nu naar toe?

Tot verwondering van allemaal stapte ze voor hun huisje af.

Brammetje bungelde met zijn benen en schopte zomaar met de glimmende waterneuzen tegen het hekje.

Bij ieder huisje ging een gordijn op zij en kwam een hoofd te voorschijn, van Mientje en buurvrouw.

Maar het meisje keek niet naar Mientje, ook niet naar buurvrouw, net zo min als naar Brammetje.

Boven uit het raam had ze Bald ontdekt, en ja, het was de jongen, die vanmorgen de portefeuille gebracht had, ze had het dus toch goed gezien.

Haar fiets stond al tegen het hekje, toen stak ze haar hand omhoog, waarin ze een witte enveloppe hield.

„Die is voor jou!”

„Voor mij???” Het klonk zo verbaasd, dat ze in een lach schoot.

„Ja voor jou, het is heus waar hoor!”

Brammetje was al van het hekje gesprongen om haar door te laten; een brief voor Bald!

Bald roffelde de trap af en Mientje was ook al in de gang toen hij den brief aanpakte; samen bekeken ze de witte enveloppe; er stond niets op; het meisje was toch niet verkeerd geweest?

„Van wien komt ie?” vroeg Mientje nieuwsgierig.

„Ja, hoe weet ik dat nou.”

„Had het dan gevraagd.”

Dat was waar. Bald holde naar buiten, maar het meisje met de fiets zag hij nog juist om den hoek aan het einde van het weggetje verdwijnen.

Toen, in het gangetje, maakte hij de enveloppe open. Hij voelde eens met zijn vingers; eerst kwam er een wit briefje uit. Mientje en Brammetje probeerden mee te lezen, maar Bald hield het briefje zó, dat ze tóch niets konden zien.

Maar een paar regels stonden er op

Oooooooh!!!

Mientje zag zijn mond steeds verder open gaan.

„Wat staat er in?”

„Moedèr!!!”

Bald gilte het zó verschrikkelijk hard, dat zelfs buurvrouw verschrikt aan kwam lopen; er was toch niets ernstigs?

Maar voor ze er was, had Bald Mien en Bram al weggeduwd en was hij de trap opgerend; boem, boem, boem, hoorden ze zijn schoenen over den houten vloer, toen even niets, dan een harden slag, of Bald ergens afsprong, boem, boem, boem, boem, rutjs, daar was hij alweer beneden, zijn gezicht zag vuurrood en met een „k Ben dadelijk terug!” holde hij de deur uit.

„Neeeee!” riep Mientje hem zo hard mogelijk na, „Moe komt toch zó; wat is er dan, blijf nou hier!” Ze vloog hem achterna met Brammetje en buurvrouw.

„Bald!!!” riepen ze nog zo hard ze konden bij het hekje, maar Bald luisterde niet, hij holde maar door!

Mientje huilde haast; die nare Bald ook, en Moe kon ieder ogenblik komen, natuurlijk was hij er dan niet!

„’t Is wat moois,” mopperde buurvrouw, „wat had hij nu ineens?”

Ja, dat was het juist; als ze dat maar wisten, maar Bald had niets gezegd. Dat meisje bracht één brief, we mochten hem niet eens lezen, en toen is hij hard weggelopen.

Wat zou er in staan? Hij schrok wel erg toen hij het las.

„Moeder!” riep hij heel hard, maar het zou toch wel niets ergs met Moe zijn, dan had hij het vast wel gezegd.

Nee, Mientje begreep er niets van.

Ze bleef nu maar met Brammetje bij het hekje; in de kamer kon ze het niet meer uithouden, daar was ze veel

te onrustig voor; aan het dakraam dacht niemand meer.

Even moest ze toch nog naar binnen.

„Bram, roepen hoor, als je wat ziet!”

In het gangetje lagen een paar kleedjes scheef, dat had Bald natuurlijk gedaan met zijn gevlieg; hè, waarom had hij nu niets gezegd. Mientje was toch zó nieuwsgierig wat er wel kon zijn.

In de kamer was alles nog in orde.

Riep Bram daar? Zie je wel, nu kwam Bald toch nog te laat.

Mientje was al buiten. Brammetje zat nog rustig op het hekje, hij had helemaal niet geroepen; ze had het zich maar verbeeld.

„’t Duurt lang, hè!” riep ze tegen buurvrouw, die maar weer naar binnen was gegaan.

Nu stonden ze al een hele poos buiten. Telkens hoorden ze getoeter van een auto, maar niet een kwam er het weggetje in. Kwamen ze nu nooit? En Bald, waar bleef hij toch? Maar eindelijk, eindelijk, o, Mientje had al wel tien keer tegen Brammetje gezegd: als hij nu maar niet te laat komt! Daar kwam Bald toch aan.

„Daar is ie!” gilte Brammetje, en hij gaf Mientje zo’n duw, dat ze haast van het hekje rolde.

Ja, daar aan ’t eind van het weggetje, daar kwam hij aan. Bald probeerde nog hard te lopen, maar kón haast niet meer.

Mien en Bram zwaaiden om het hardst.

„Kóm! Gauw!” riepen ze. Bald wist nu al, dat Moe er nog niet was, maar toch keek hij telkens achterom; de auto kon hem immers ieder ogenblik voorbij snorren.

„Wat zou er in dat pak zitten?” vroeg Bram nieuwsgierig.

Ja, Mientje had ook al gezien, dat Bald zo’n groot pak droeg, maar wat er inzat wist zij evenmin.

Dat heeft natuurlijk op het briefje gestaan; het is vast iets voor Moe. Maar wat? En van wie? Tóch flauw van Bald om niets tegen hen te zeggen.

Ja, dat vond Brammetje ook.

„Lóópen dan!” riep hij weer; als Bald nu niet opschoot, was Moe er misschien toch nog eerder!

Toen Bald het briefje, dat het meisje hem gaf, had gelezen, was er een schok door hem heengegaan.

Hij wist niet eens, dat hij zo hard „Moeder!” had geroepen; hij had nog wel veel harder willen schreeuwen; hij had wel willen dansen en springen, maar was naar boven gerend, hard stampend op de trap en den zolder, op dat ogenblik de enige manier om uiting te geven aan zijn dolle vreugd. O, Bald was zo blij, zo blij! Hij kon het wel uitschreeuwen!

Zo maar met zijn straatschoenen was hij op het bed gesprongen, zat in een ogenblik boven op den balk en griste het doosje weg, waarin het opgespaarde geld was.

Beide handen in zijn zakken, zo was hij naar buiten gevlogen. Hij durfde ze er niet uit te halen, hoewel het lastig was om er hard mee te lopen, maar in elken zak zat immers een schat.

In den enen het doosje met geld, dat hij met kleine beetjes tegelijk verdiend had, en in den anderen, o, Bald kon het zelf haast nog niet geloven dat het waar was, telkens moest hij de enveloppe tussen zijn vingers knijpen, om te voelen dat het toch heus waar was, en ja, dan voelde hij het weer, in den anderen zak was de enveloppe, die het meisje had gebracht, met een kwartje er in, een heus echt kwartje, geen gestolen kwartje, maar eerlijk verdiend! Als beloning voor de teruggebrachte portefeuille.

Nee, Bald kón het haast niet geloven, en tóch was het waar!

Pats, daar vloog een steen door de lucht, allemaal plezier. Bald had wel iets heel gek willen doen, maar hij moest nu alleen maar hard lopen, héél hard, naar Rekke. Als hij nu maar thuis was, of . . . nee, maar dat zou gemeen wèzen, als Rekke dat gedaan had!

Want daar schoot Bald te binnen, dat Rekke de plant best verkocht kon hebben! Hij was haar immers vanmorgen niet komen halen, zoals ze al zo vaak afgesproken hadden.

Zijn hart bonsde hem in de keel als hij aan die mogelijkheid dacht.

Daar was de bloemisterij al, en de kassen, en . . . daar had je Rekke ook.

„Rekke, heb je 'm nog?”

„Wat?” plaagde Rekke.

„De plànt!”

Even keek Rekke verwonderd; wat had die jongen nu? Er klonk zo'n angst in zijn stem.

„Kom maar mee, hoor, ik dacht al dat je niet meer kwam.”

„Ze is dus nog niet verkocht?”

„Maar Bald, wat dacht je nu van me?”

Samen gingen ze de warme kas binnen, waar Bald weer genoot van den vochtigen aarde- en plantengeur; hij keek maar naar één plant, daar achteraan, in het hoekje, zijn plant!

Een korte, stevige stengel, daarboven de kroon met de nog dichtgevouwen rode knopjes, een paar waren er al ontloken, grote, rode bloemen.

En die was nu van hem!

Ineens moest Bald weer huilen, maar dat wou hij niet; hij

knipperde met zijn ogen en beet eens flink op zijn tanden.
Zo, dat hielp.

„Rekke, gauw, want Moe komt zó thuis, maar ik had het geld niet eerder.”

„Hier, alsjeblieft.” Hij duwde hem het luciferdoosje in de handen, „en dit nog,” het zilveren kwartje rolde uit de enveloppe.

Het ging anders dan Bald gedacht had. Als hij op den balk zat, had hij zich altijd voorgesteld het geld bij Rekke te komen brengen, en het dan netjes voor hem uit te tellen.

Eerst de dubbeltjes, dan de stuivers, de halve stuivers en de centen.

Maar daar kwam nu niets van.

„Je telt het wel na, hè Rekke, het is precies genoeg.”

Even voelde hij in z'n zak waar het stuivertje nog was; dat had hij nu over.

Bald had de plant zo wel mee willen nemen, maar dat mocht niet.

Rekke kwam met een groot vel wit papier aandrigen, dat werd er zorgvuldig omgedaan, bovenaan de punten draaide Rekke er een paar rolletjes in. Zo zou het niet losgaan. Bald stond te popelen!

O, wat duurde dat lang, en het was nog zo'n eind terug.

„Toe nou maar, Rekke.”

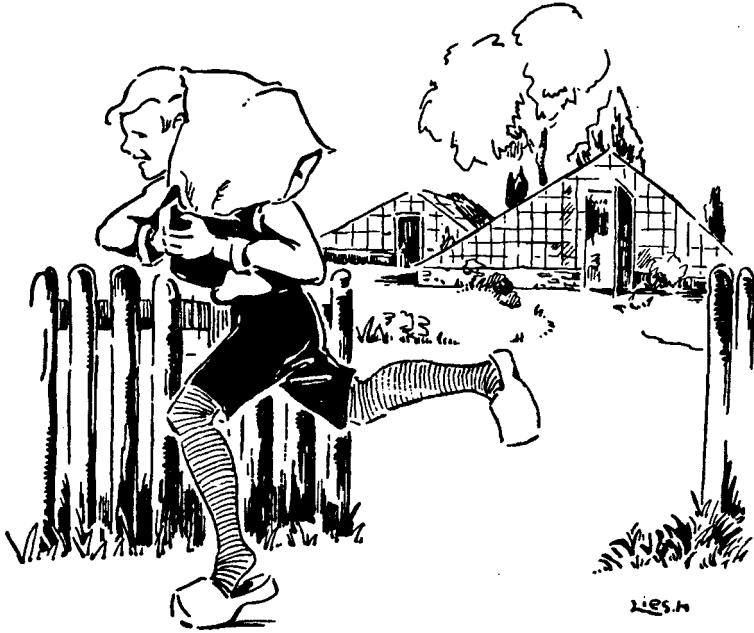
„Ja, even geduld. Met bloemen en planten moet je altijd heel voorzichtig omgaan, ze zijn zo teer.”

Nu, dat wist Bald wel, maar nu wilde hij opschieten.

„Is je Moe nu weer helemaal beter?”

„Ja!”

„Dan zal ze wel blij zijn met zo'n mooie plant, en nu jij maar geen kunsten meer uithalen.”

Bald zei niets, en Rekke draaide het laatste rolletje in het papier.

„Nu voorzichtig aan,” maande Rekke, „goed uitkijken waar je loopt en niet te hard; als je valt. Maar dat weet je zelf wel wat er dan gebeurt.”

Ja, dat wist Bald maar al te goed.

Daar ging hij al, de plant, zijn plant, in beide armen gekneld.

Nu was het toch gebeurd, nu kreeg Moe tóch de plant, en ineens wist Bald het heel zeker: Dit had de Heer gedaan. Hier had God voor gezorgd. En had hij het verdiend?

Weer moest Bald aan het gestolen kwartje denken. Nee, verdiend had hij het niet.

En toch was het wonder gebeurd. Toch liep hij hier met de plant, zijn eigen plant.

Dankbaarheid welde op in zijn hart; op dat ogenblik was er maar één gedachte: Heer, ik dank U!

Nog maar een klein eindje, den hoek om. . . . daar zaten Mien en Bram op het hekje te zwaaien; Moe was er dus nog niet. . . . een beetje harder lopen, maar hij kon haast niet meer, en de plant schudde dan zo; voorzichtig aan, hoorde hij Rekke weer zeggen. Nee, nu moest er op het laatste ogenblik geen ongeluk gebeuren.

„Er zit een plant in,” fluisterde Brammetje verbaasd, toen Bald dichterbij kwam. Ja, dat zag Mien ook. Een plant, waar had ie die nu vandaan gehaald?

Maar Bald zei niets, regelrecht ging hij de kamer binnen en zette de plant op tafel.

Nieuwsgierig stonden Mien en Bram toe te kijken, toen hij het papier er af deed.

„Ooooooh! wat een mooie! Een azalea!”

Een ogenblik vergaten ze Moe en de auto, die ieder ogenblik voor kon rijden.

„Prachtig! Wat een fijne!”

„Vooruit, die bloemen er af!” commandeerde Bald, „deze moet op het tafeltje.”

Te veel verbaasd nog, gehoorzaamde Mientje onmiddellijk; toen dacht ze weer aan Moe. „Toe Bram, let jij nu op de auto!”

Gauw een bordje uit de kast, de plant kon zó niet op het mooie kleedje staan, en dat was gauw genoeg in orde.

„Prachtig! Prachtig!” bewonderde Mientje.

14. BALD, VAN JOU?

„Jongens! Bald, Mien! Daar héb je'm!”
„Gauw! Ze duwden elkaar door de deur om er toch allebei maar het eerst te zijn; in het gangetje nog hoorden ze al van dichtbij: Toet! toet! toet!

Brammetje danste, z'n armen door de lucht zwaaiend, als een dolle midden op den weg, wat Moe nog een angstig ogenblik bezorgde, maar op het laatste nippertje sprong hij gauw opzij.

Daar stond de wagen, en . . . daar zat Moe. Bald, precies voor het deurtje, trok en trok . . . !

Mientje stond achter hem. Echt, zo'n fijne auto op hun weggetje; ze keek eens om zich heen. Jammer, nu zag wéér niemand het, alleen buurvrouw.

Bald was de eerste die Moe omhelsde en hij zoende haar zo stevig, dat het haar bijna pijn deed.

Daarna ging het in optocht naar binnen.

Hè, wat ging dat nu langzaam, Bald had haar wel zó de gang en de kamer in willen duwen, en zeggen: Kijk nou, daar stáát ie, een nieuwe azalea. Maar nee, het ging voorzichtig aan, voetje voor voetje.

Bald kneep z'n handen tot vuisten. Toe nou, loop nu dóór!

Daar ging de kamerdeur al open; zou Moe de plant dadelijk zien?

„Máár!” was Moe's eerste uitroep toen ze de kamer binnenkwam, „wat een mooie bloemen, en daar een azalea!”

Wat had Bald een plezier! Zie je wel, Moe keek toch het meest naar zijn plant, en hij dacht nog gauw: als er nu eens niet een had gestaan!

Vader, die de andere bloemen al had gezien, stond er ook

verbaasd bij; waar kwam die prachtige plant nu vandaan?

„Bald, van jou?”

Bald zei nog niets; dit vond hij nog het fijnste, dat Moe dadelijk dacht dat de plant van hem was.

Maar daar was Vader het niet mee eens.

„Vrouw, hoe kan dat nu; waar zou Bald zoveel geld vandaan moeten halen?” Want Vader zag wel, dat het een dure was.

Moe keek van de plant naar Bald; ze had vast gelijk; Bald keek zo glunder en er straalde zóveel blijdschap van zijn gezicht.

„Is het zo?”

Hij kon niets zeggen, maar sloeg z'n armen om Moes hals, en zij kuste hem en zei: „Jongen, gróter plezier had je me niet kunnen doen.”

Maar nu moest Moe eerst het kleedje van Mientje bewonderen.

„Kind, kind, wat prachtig. Wat heb je daar veel werk aan gehad, al die bloemetjes en . . .” Daar lagen de tekeningen van Brammetje al in haar schoot. Wat een verrassing, het leek wel of Moe jarig was, vond Bram.

Daar zat Moe weer in haar eigen stoeltje, net als vroeger. Bald moest telkens maar weer naar haar kijken, het was net als toen ze wegging, alleen, toen waren ze allemaal bedroefd geweest, en was het tafeltje zo akelig leeg, en nu was alles blijdschap.

Vader, Bald en Brammetje zaten bij de tafel, Mientje was al druk met de thee bezig, nu kon Moe het zelf ook zien hoe goed ze kon zorgen.

Vader tracteerde op koekjes, die hij zelf uit de stad had meegebracht; zulke fijne als ze in het dorp nog nooit hadden gezien.

Bald kon zijn ogen maar niet van de plant afhouden; telkens weer moest hij er naar kijken en iederen keer vond hij ze nog mooier, en dan keek Moe naar hem en lachten ze saampjes.

„Bald, wat stond er in dat briefje?” begon Mientje, zodra ze ook bij de tafel zat. „Stond er iets in over die azalea?”

„Ja,” viel Brammetje haar bij. „Hij holde ineens hard naar boven toen dat briefje kwam en toen weg. We waren net zo bang dat hij te laat zou komen, maar vlak voor de auto, daar kwam hij aanrennen met de plant.”

„Wat voor een briefje was dat dan?” Vader en Moe begrepen er ook niets van.

„Een meisje bracht het en hij deed zo gek.” Mien en Bram praatten door elkaar.

„Kom, Bald,” Vader vertrouwde het niet helemaal, „hoe kom je aan die plant, of liever aan het geld dat je er voor nodig had?”

Bald zette zijn borst vooruit en keek van den een naar den ander; ze zaten in spanning te wachten. Toen klonk het vol trots: „Zèlf verdiend!”

„Wat zeg je? Hoe dan? Waarmee?”

Bald lachte maar. Hij moest nog even genieten van het geheimpje dat hij alleen wist; wat zouden ze raar kijken!

„Nou, Bald?”

Vader werd ongeduldig.

„Moe, zal ik het dan maar vertellen?” treuzelde Bald nog even.

„Ja, natuurlijk!”

„Nou dan,” begon Bald, maar nu het er op aan kwam zag hij er toch wel een beetje tegen op. Hij had een kleur als vuur gekregen; als ze hem nu maar niet uitlachten; hij keek strak naar Moe: „ik heb het verdiend... met... wieden!”

Het was er uit. Even bleef het stil in het kamertje.
„Met wieden?” klonk het verbaasd van Vaders lippen, en Moe zei het zachtjes na: „Met wieden?”
Maar Mien en Bram schaterden het ineens uit.
„Met wieden, Bald, net als Japie?” En evenals de jongens het gedaan hadden begon Brammetje te zingen: „Baldje wiede, straatje wiede!”
Bald gaf er nu niets meer om. Hij zag alleen maar het gelukkige gezicht van Moe en keek van haar naar de plant. De beloning op zijn werk!
En nu moest Bald alles vertellen, wat hij wàt graag deed; hij had het immers al zo lang geheim moeten houden. Hij vertelde maar, en telkens weer schudde Moe haar hoofd; haar dappere jongen!
Vader wist nu ineens waarom Bald zo vaak laat thuis was gekomen; en hij had meermalen nog wel zo op hem gemopperd.
Mien en Bram waren 't meest nieuwsgierig naar het verhaal van het meisje. Daar waren ze immers zelf bijgeweest. Bald vertelde alles, en Bram vond dat het kwartje dan toch maar mooi op tijd was geweest.
„Ja, anders had de plant er nu niet gestaan,” bekende Bald eerlijk.
„En ik weet, waarom Bald Moe zo'n mooie plant geeft,” moest Bram toch nog gauw even zeggen.
„Waarom dan?” Bald vroeg het nieuwsgierig.
„Omdat je die andere gebroken hebt, toen je op je hoofd ging staan, je weet wel, dien morgen, net toen Moe's middags wegging.”
„Precies, Brammetje, en daar had Bald erg veel spijt van, daarom heeft hij ook zo zijn best gedaan om een nieuwe voor mij te verdienen, is het niet, Bald?”
„Ja, Moe.”

Bij het eten dankte Vader voor al de zegeningen die God hun had geschonken; het had ook zo héél anders kunnen zijn.

Bald dankte mee. Het was zo licht en blij in hem.

Hij dankte mee voor Moe haar beterschap en in zijn hart steeg ook de dank op, dat de Heere hem had geholpen het geld te verdienen en het kwartje aan buurvrouw terug te geven, en hem ook vanmorgen de portefeuille had doen vinden.

Ja, Bald wist het heel goed: de Heere had het gedaan. Hem alleen kwam de eer toe.

INHOUD

	blz.
1. Een moeilijke dag	7
2. Bald bedenkt iets	19
3. Japie	24
4. Aan het werk	28
5. Waar is Japie	32
6. Naar moeder	37
7. Bald weet het	57
8. Nu lukt het	62
9. Baldje wiede	68
10. Een meevaller?	87
11. Japie en nog iets	100
12. Bald is er niet	106
13. Wat er gebeurd was	110
14. Bald, van jou?	119